

The logo for KLOKAN, featuring the word "KLOKAN" in a black, sans-serif font with a red silhouette of a kangaroo leaping over the letter "O".

KLOKAN

The background of the book cover is a dramatic seascape. The sky is filled with dark, heavy clouds, with a bright light source breaking through on the right side. Numerous birds, likely terns, are shown in flight across the sky. The sea is a deep blue with white-capped waves crashing against dark, jagged rocks in the foreground. The overall mood is somber and powerful.

POVOLENÉ ZTRÁTY

NORA
ROBERTS

edice
KIO KAN

Copyright © 2018 by Nora Roberts
Translation © Veronika Nohavicová , 2019
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu SHELTER IN PLACE
přeložila Veronika Nohavicová
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2019
shop@alpress.cz
Vydání první
shop@alpress.cz

ISBN 978-80-7633-045-0

Věnováno památce mé babičky s jasně rudými vlasy

ČÁST PRVNÍ

Ztracená nevinnost

*Nepoctivě vydobytý úspěch
člověku nevynahradí ztrátu vnitřního klidu
a čistého svědomí, co doprovázejí nevinné a ctnostné,
ani nevyváží strašlivou hrůzu a děs,
které nám vina vnáší do duše.*

Henry Fielding

Kapitola první

V pátek 22. července 2005 si Simone Knoxová k popkornu a švédským želé rybičkám objednala velkou pomerančovou Fantu. Obvyklá volba dobrůtek pro večery strávené v kině jí změnila život, a nejspíš jí ho dokonce zachránila.

I přesto se už Fanty nikdy nenapila.

Ale momentálně nechtěla Simone nic jiného než usadit se v kině se dvěma úplně NEJlepšími kamarádkami a ztratit se ve tmě.

Její život se totiž octl v troskách. Platilo to teď, platilo to i pro celý zbytek léta – a nejspíš už úplně navždycky.

Protože chlapec, kterého milovala, s nímž randila už sedm měsíců, dva týdny a čtyři dny (a měla s ním, ve svých představách, ruku v ruce proplout maturitním ročníkem), jí dal kopačky.

Esemeskou.

koncim nebudu ztracet cas pze chci byt s nekym kdo chce byt se mnou naplno a to ty nejsi tkze koncime cau

Zkusila mu zavolat, protože věřila, že to nemyslí vážně – ale nebral telefon. Poslala mu tři textovky a úplně se v nich ztrapnila.

A pak se podívala na jeho stránku na MySpace. A ponížení bylo příliš slabé slovo pro to, co jí tam čekalo.

Vyměnil jsem starý ROZBITÝ model za skvělý a nový.

Simone je pryč!

Ted' je tu Tiffany!

Setřásl jsem tu TRAPKU a léto i maturitní rok prožiju s nejhezčí holčkou ročníku 2006.

Jeho příspěvek – s obrázky – už stačil nasbírat pár komentářů. Simone docvaklo, že nařídil kámošům, aby o ní psali hnusné věci, ale to nijak nezmenšilo palčivost ponížení.

Truchlila celé dny. Užívala si konejšení nejbližších kamarádek Mi a Tish, zuřila nad uštěpačnými poznámkami mladší sestry Natalie a ploužila se na letní brigádu i na každotýdenní klubové lekce tenisu, na nichž trvala máma.

Eseseska od babičky ji znovu rozplakala.

CiCi Lennonová mohla klidně meditovat v Tibetu s dalajlámou, pařit v rytmu rocku v Londýně se Stony, nebo malovat v ateliéru na Pokojném ostrově, ale pořád dokázala zjistit všechno o všem.

Teď to bolí a ta bolest je skutečná, a tak tě objímám, zlatíčko. Ale dej tomu pár týdnů a uvědomíš si, že to byl jenom další hajzl. Drž se! Namasté.

Simone si nemyslela, že Trent je hajzl (ačkoliv Tish i Mi s babičkou CiCi souhlasily). Možná ji odvrhl – a pěkně hnusným způsobem – protože to s ním nechtěla dělat. Prostě nebyla připravená to dělat! Kromě toho, Tish to se svým bývalým dělala ve třetáku po plese – a pak ještě dvakrát – a stejně ji pustil k vodě.

Bohužel Trenta stále milovala a její zoufalé, šestnáctileté srdce vědělo, že už nikdy, nikdy nebude milovat nikoho jiného. Dokonce i když vytrhala z deníčku stránku, kam si psala budoucí jména – paní Trent Woolworthová, Simone Knox-Woolworthová, S.K. Woolworthová – roztrhala je na kousíčky, přidala roztrhané Trentovy fotky a pak všechno spálila (s kamarádkami, v krbu v hale při rituálu dívčí síly), pořád ho milovala.

Ale, jak upozornila Mi, musela žít dál, i když jedna její část toužila prostě umřít, a tak se nechala kamarádkami vytáhnout do kina.

Stejně už ji navovalo schovávání ve svém pokoji, a protože se opravdu nechtěla ploužit obchodákem s mámou a malou ségrou, vyhrálo kino – a taky Mi, protože byla právě na řadě s výběrem. Takže Simone šla na sci-fi biják jménem Ostrov, jehož shlédnutí se Mi nemohla dočkat.

Tish tahle volba nevadila. Jako budoucí herečka měla za to, že návštěva filmů a divadla je povinnost a současně příprava na budoucí kariéru. A navíc Ewan McGregor patřil do Tishiny top pětky filmových adeptů na přítele.

„Pojďme si najít místo. Nějaké slušné.“

Drobná, podsaditá Mi s tmavýma, dramatickýma očima a hustými, stupňovitě sestříhanými krátkými černými vlasy, popadla popkorn – žádné falešné máslo – pití a oblíbené burákové lentilky M&M's.

Mi bylo v květnu sedmnáct, na rande chodila jenom zřídka, protože momentálně dávala před kluky přednost vědě, a čáru dělicí ji od šprtky nepřekročila jenom díky svým gymnastickým úspěchům a pevnému postavení v družstvu roztleskávaček.

Družstvu, které naneštěstí vedla jistá Tiffany Bryceová, zlodějka kluků a děvka.

„Potřebuju na dámy.“ Tish – popkorn s dvojitým falešným máslem, Coca Cola a mentolky Junior Mints – strčila své pochoutky kamarádkám. „Najdu si vás.“

„Nedělej si nic s vlasy ani s obličejem,“ ušklíbala se Mi. „Až začne film, stejně je nikdo neuvidí.“

A navíc je Tish už teď dokonalá, pomyslela si Simone, když žonglovala s Tishiným popkornem cestou do jednoho ze tří sálů Cineplexu DownEastského nákupního centra.

Tish měla dlouhé, hladké, hedvábné vlasy kaštanově hnědé barvy – s profesionálním zlatým melírem, protože její matka nezůstala zaseknutá někde v padesátých letech. Její tvář – Simone strašně ráda studovala tváře – byla klasicky oválná, s dolíčky, co dodávají koketní šarm; a tyhle dolíčky koketovaly často, protože Tish si vždycky našla důvod k úsměvu. Simone si ponuře říkala, že ona by se taky tak často usmívala, pokud by vyrostla do výšky jako Tish a měla její úžasné křivky, jasné modré oči a dolíčky ve tvářích.

A k tomu všemu Tishini rodiče podporovali dceřinu touhu stát se herečkou. Podle Simonina názoru vyhrála Tish jackpot. Vzhled, osobnost – a k tomu rodiče, co mají ponětí o světě.

I přesto Simone Tish milovala.

Všechny tři už měly plán – i když prozatím jen tajný, protože Simonini rodiče ponětí o světě postrádali – že léto po maturitě stráví v New Yorku.

Možná se tam dokonce přestěhují – určitě je tam větší vzrůšo než v Rockpointu v Maine.

Simone si myslela, že nejspíš i písečná duna na Sahaře musí být větší vzrůšo než Rockpoint v Maine.

Ale New York? Zářívá světla, davý lidí.

Svoboda!

Mi bude studovat lékařství na Columbijské univerzitě, Tish herectví a může chodit na konkurzy. A Simone... Simone bude studovat *něco*.

Ovšem ne práva, jak si představovali její nevědomí rodiče. No jasně, žádné překvapení, prostě jen trapné klišé, protože otec byl ohromné právnické zvíře.

Možná by studovala umění a stala se proslulou umělkyní jako babička CiCi, což by rodiče parádně vytočilo. A – stejně jako CiCi – by si potom libovolně vybírala a zase odhazovala milence. (Až bude připravená to dělat.)

Jo, to by Trentu Woolworthovi ukázalo!

„Vrať se,“ štouchla do ní loktem Mi.

„Cože? Vždyť jsem tady.“

„Ne, jsi v Simonině zóně zadumání. Vylez ven a připoj se ke světu.“

Simone se možná v SZZ líbilo, ale... „Musím otevřít dveře silou své mysli, protože ruce mám plné. Tak jo, fajn. Jsem zpátky.“

„Mysl Simone Knoxové je úžasné místo.“

„Jenže bych ji měla používat jenom k dobru, ne k tomu, abych Tiffany rozpustila na loužičku čubčího slizu.“

„To tak jako tak nemusíš. Její mozek už loužička čubčího slizu je.“

Kamarádky vždycky najdou v pravou chvíli ta pravá slova, pomyslela si Simone. Měla by se připojit ke světu a SZZ nechat daleko za sebou.

Premiéra v páteční večer znamenala, že kino bylo už teď napůl plné. Mi vybrala trojici sedadel úplně uprostřed a sama se posadila do třetího od uličky tak, aby Simone s rozbolavělým srdcem seděla uprostřed mezi ní a Tish, jejíž delší nohy jí vysloužily krajní sedadlo.

Mi se na sedadle zavrtila. Spočítala si, že než zhasnou světla, mají asi šest minut.

„Zítřejší večer musíš jít na tu party u Allie.“

SZZ znovu vystrčila růžky. „Party u Allie? To nedám. Moc dobře víš, že přijde i Trent a čubkosliská Tiffany.“

„No právě, Sim. Pokud se neobjevidíš, všichni si řeknou, že se... no, že se schováváš a že ses z toho ještě nevzpamatovala.“

„Taky že jo, schovávám, a ne, nevzpamatovala.“

„No právě. Nesmíš Trentovi poskytnout zadostiučinění. Půjde s námi – Tish půjde se Scottem, ale ten je v pohodě – vezmeš si na sebe něco úžasnýho a Tish ti udělá make-up, protože v tom je fakt dobrá. A ty se budeš tvářit jako: Co, kdo, ten? Jako že jsi úplně nad věcí.“

Simone cítila, jak ji SZZ láká. „To nedokážu. Nejsem herečka jako Tish.“

„V jarním muzikálu jsi přece hrála Rizzo v Pomádě. Tish byla jako Sandy úžasná, ale ty jsi byla stejně úžasná Rizzo.“

„Protože jsem chodila na lekce tance a umím trochu zpívat.“

„Zpíváš skvěle – a byla jsi skvělá. Buď na Allieině party Rizzo. Víš, jak to myslím – totálně sebevědomá a sexy a trhněte si.“

„Já nevím, Mi.“ Ale dokázala si to, alespoň trochu, představit. I jak ji Trent – totálně sebevědomou a sexy a trhněte si – znovu bude chtít.

A pak se přitřítla Tish, sklonila se a popadla Simone za ruku. „Hele, nebudeš vyšilovat, jo.“

„A proč bych měla... Ale ne. Prosím!“

„Ta děvka si právě dává čerstvý lesk na rty, a debil Trent se jako správný pejsek poflakuje před dámama.“

„Sakra.“ Mi stiskla Simoninu ruku. „Možná jdou na jiný film.“

„Ne, určitě jdou sem, protože přesně takový je můj život.“

Miin stisk zesílil. „Ani nemysli na to, že bys odešla. Uvidí tě a budeš vypadat a připadat si jako chudinka. Žádná chudinka nejsi. Tohle ber jako zkoušku na party u Allie.“

„Ona půjde?“ Tishiny dolíčky se rozzářily. „Přemluvila ji?“

„Pracujeme na tom. Posad se.“ Mi se otočila. „Máš pravdu, jdou sem. Zůstaň sedět,“ zasyčela, když se Simonina ruka

pod její rukou zachvěla. „Vůbec si jich nevšímej. Jsme tady s tebou.“

„Jsme tady s tebou, teď i navždy,“ řekla i Tish. „Jsme jako... hráz opovržení. Jasný?“

Tiffany, blondýna s kaskádou vln a v obepnutých džínách, a zlatý hoch Trent (vysoký, pohledný quarterback mistrovských Wildcats) prošli uličkou.

Trent věnoval Simone pomalý úsměv, ze kterého se jí kdysi podlamovala kolena, a schválně sjel rukou po Tiffanyiných zádech až na zadeček a tam ji nechal. Potom něco zašeptal Tiffany do ucha. Ona se ohlédla přes rameno a ušklíbala se dokonalými, čerstvě nalíčenými rty.

I se zlomeným srdcem měla v sobě Simone stále dost ze své babičky, než aby si takovou urážku nechala líbit.

Ušklíbala se také a ukázala Tiffany prostředníček.

Mi se chrochtavě zahihňala. „Dobrá práce, Rizzo.“

I když se Simonino zlomené srdce zachvívalo, přinutila se sledovat, jak se Trent s Tiffany usazují tři řady před nimi a okamžitě se začínají muchlovat.

„Všichni chlapi chtějí sex,“ prohlásila Tish. „No, proč by vlastně neměli? Jenže pokud jim nejde o nic jinýho, nestojí za to.“

„Jsme lepší než ona.“ Mi podala Tish mentolky a colu. „Protože ona nic jiného nemá.“

„Přesně.“ Simone možná trochu pálily oči, ale v srdci jí cosi plálo, a tenhle plamen se zdál hojivý. Podala Tish popkorn. „Na tu party půjdu.“

Tish se zasmála – schválně výsměšně a nahlas. Stačilo to, aby sebou Tiffany trhla. Pak se Tish usmála na Simone. „Na té party zazáříme.“

Simone sevřela popkorn mezi stehny, aby mohla kamarádky vzít za ruce. „Mám vás ráda, lidi.“

Než skončily upoutávky, přestala Simone siluetám tři řady před sebou věnovat pozornost. Většinou. Původně čekala, že během filmu bude přemýšlet – vlastně to měla v plánu – ale chytilo ji to. Ewan McGregor byl úžasný, a líbilo se jí, jak silnou a statečnou se stala Scarlett Johanssonová.

Jenže po patnácti minutách si uvědomila, že měla jít na toalety s Tish – i když by to byla kvůli Tiffany s jejím leskem na rty pořádná katastrofa – nebo že se měla mírnit s Fantou.

Po dvaceti minutách to vzdala. „Musím čůrat,“ zašeptala.

„No tak!“ sykla Mi.

„Pospíším si.“

„Mám jít s tebou?“

Simone zavrtěním hlavy odmítla a podala Tish zbytek popkornu a Fanty, aby je podržela.

Prosmýkla se kolem a rychlými kroky vyšla nahoru uličkou, zahrnula doprava a rychle se rozhlédla.

Prázdná, žádné čekání. S úlevou vklouzla do kabinky, a zatímco vyprazdňovala měchýř, přemýšlela.

Celou situaci zvládla. Možná měla CiCi pravdu. Možná už se přiblížila chvíle, kdy si uvědomí, že Trent je hajzl.

Ale taky byl strašně moc roztomilý... A jeho úsměv...

„To je fuk,“ zamumlala. „I hajzl může být roztomilý.“

Přemýšlela o tom, i když si umývala ruce a když si pak pátravě prohlížela svůj obraz v zrcadle nad umyvadlem.

Neměla Tiffanyiny dlouhé blondaté lokny ani jasně modré oči ani sexy postavu. Byla, pokud to tedy mohla sama posoudit, prostě obyčejná.

Obyčejné hnědé vlasy – matka jí nechtěla dovolit melír. (Jen počkejte, až mi konečně bude osmnáct a udělám si s vlastními vlasy, co budu chtít!) Zatoužila, aby si je dnes nestáhla do ohonu, protože si najednou začala připadat moc dětská... Měla by se ostříhat. Ostny a trochu do punku. Třeba.

Ústa měla moc široká, i když Tish tvrdila, že jsou sexy jako ústa Julie Robertsové.

Hnědé oči, ale ne tak hluboké a dramatické, jako má Mi. Prostě jenom hnědé, jako ty hloupé vlasy. Tish sice tvrdí, že jsou jantarové – jenže jantar je jenom lepší slovo pro světle hnědou, ne?

No nic. Možná je obyčejná, ale ne umělá. Jako Tiffany. Pokud ta děvka nezajde do kadeřnictví, taky má hnědé vlasy.

„Nejsem umělá,“ ujistila Simone zrcadlo. „A Trent Woolworth je hajzl, Tiffany Bryceová je děvka a čubka – a oba at táhnou k čertu.“

Rázně si přikývla, napřímila ramena a vyšla z toalet.

Myslela si, že ty hlasité rány – dělbuchy? – a výkřiky patří k filmu. Sakra, zdržuju se a přicházím o důležité scény, blesklo jí hlavou a přidala do kroku.

Když dorazila ke dveřím sálu, rozlétny se a objevil se muž s vytřeštěnýma očima. Udělal jeden vratký krok a vzápětí padl dopředu. Jeho ruce se zatály do zeleného koberce – koberce, kam se vsakovala rudá krev – a pak znehybněly.

Skrze dveře, které zůstaly kvůli mužovým nohám napůl otevřené, viděla Simone krátké záblesky. Ozývala se rána za ranou a výkřiky zděšených hlasů. Viděla lidi, stíny a siluety, padající, utíkající, padající.

A viděla, jak odzdola, temnou uličkou mezi řadami, kráčí temná postava.

Jako přimrazená sledovala, jak se postava otočila a střelila do zad utíkající ženu.

Simone nemohla dýchat. Pokud by se dokázala nadechnout, výdech by z ní vyšel jako výkřik.

Část jejího mozku odmítala přijmout, co právě viděla. To nemůže být skutečné. Musí to být jako ve filmu. Jenom jako. Ale pak naskočil instinkt, který ji přiměl vběhnout zpátky na toalety a skrčit se za dveřmi.

Ruce ji nechtěly poslouchat, neobratně šmátraly po kabelce a pak po telefonu.

Otec trval na tom, že číslo devět-jedna-jedna musí mít v mobilu uložené jako první.

Zatočila se jí hlava a konečně se jí vrátil dech, i když jen jako přerývané supění.

„Devět-jedna-jedna. Jaký máte problém?“

„On je zabíjí! Zabíjí je... Pomoc! Moje kamarádka. Ach Bože, dobrý Bože. On střílí lidi!“

Reed Quartermaine nesnášel pracovní víkendy. Nebyl příliš nadšený ani z práce v obchodáku, ale na podzim se chtěl vrátit na vysokou. Jenomže vysoká s sebou nesla ten drobný zádrhel, kterému se říká školné. Přidejte k tomu knihy, ubytování, jídlo a zjistíte, že pracovní víkendy v obchodáku jsou nezbytné.

Většinu nákladů nesli Reedovi rodiče, ale všechno pokrýt nemohli. Ne, když na vejšku měla napřesrok nastoupit i sestra, a když bratr už tři roky studoval na American University v D.C.

Reed nehodlal po zbytek života pinglovat, a proto se chtěl vrátit na vysokou. A možná, že než si zase oblékne čapku a tálár, dokáže zjistit, co vlastně sakra chce v životě dělat.

V létě tedy pingloval a snažil se brát to z té lepší stránky. Umístění restaurace v obchodáku fungovalo dobře, na dýška si nemohl stěžovat. Možná že pinglování v Mangie pět večerů v týdnu s dvojitou směnou o sobotách omezilo na minimum jeho společenský život, ale jedl si náramně.

Mísy těstovin, bohaté pizzy, pořádné kusy Mangiina proslulého tiramisu sice jeho vytáhlé a kostnaté postavě na objemu moc nepřidaly, ale ne že by se nesnažil.

Otec kdysi doufal, že prostřední syn půjde v jeho stopách fotbalové hvězdy, stejně jako to úspěšně udělal nejstarší syn, ale Reedův naprostý nedostatek dovedností na hřišti a hubená postava tyhle naděje uhasily. Měl sice už v šestnácti metr dlouhé nohy a za mičudou ochotně běhal celý zatracený den, což z něj udělalo menší hvězdičku v univerzitním týmu, jenže nic víc.

Teď naservíroval čtveřici u stolu předkrmy – insalata mista pro matku, gnocchi pro otce, mozarellové tyčinky pro chlapce a smažené ravioli pro děvče. S dívkou nevinně zaflirtoval, a ona mu věnovala několik dlouhých, plachých úsměvů. Nevinně, protože mu došlo, že je jí nejspíš čtrnáct, a tudíž je mimo ligu vysokoškoláka, co míří do druhého ročníku.

Reed věděl, jak nevinně flirtovat s dívkami, staršími ženami a v podstatě i se všemi mezi tím. Dýška byla důležitá, a tak si za čtyři léta pinglování vypěstoval určitý okouzlující přístup k zákaznicím.

Přelétl svůj úsek – rodinky, pár starších párů, tu a tam třicátníci na schůzce spojené s večeří. Nejspíš jdou na večeři a do kina, což mu připomnělo, že chtěl zjistit, jestli by Chaz – pomocný manažer v GameStopu – nechtěl po skončení směny zajít na noční promítání Ostrova.

Zpracovával kreditky – pokec u stolu tři mu získal pěkných dvacet procent – sklízel ze stolů, kmital tam a zase zpátky mezi šílenou kuchyní, až konečně přišel čas na pauzu.

„Dory, beru si deset minut.“

Vrchní číšnice si rychle změřila jeho úsek a přikývla.

Prošel dvoukřídlými skleněnými dveřmi do hemžení pátečního večera. Nejdřív uvažoval, že by Chazovi poslal esemesku a pauzu strávil v kuchyni, ale chtělo se mu ven. Navíc věděl, že ve stánku Radost ze slunce pracuje každý páteční večer děvče jménem Angie – takže by mohl čtyři nebo pět minutek věnovat ne-až-tak-nevinnému flirtování.

Angie měla přítele, se kterým se neustále rozcházela a zase dávala dohromady, ale podle toho, co slyšel, byli právě ve fázi rozchodu. Proč tedy nezkusit štěstí? Je fajn domluvit si rande s někým, kdo má stejně šílený rozvrh jako on sám.

Dlouhé nohy ho rychle nesly mezi nakupujícími, skrze partičky náctiletých děvčat a chlapců stejného věku, kteří je okukovali, kolem maminek tlačících kočárky nebo shánějících batolata, skrze nepřetržitě znějící, mozek uspávající hudbu, co už ani nevnímal.

Když u stánku uviděl Angie, oči – hluboko posazené, světle zelené proti pleti s olivovým nádechem – se mu rozzářily. Zpomalil, strčil si ruce do kapes kalhot a nenuceně se k ní přišoural. Měl hustou černou hřívu, zděděnou po italské matce. (Máma neotravovala, aby se ostříhal, a otec už to taky vzdal.)

Reed pohodil vlasy. „Čau. Jak se daří?“

Angie se usmála a obrátila kouzelné hnědé oči v sloup. „Páteční blázinec. Všichni kromě mě asi míří na pláž.“

„A kromě mě.“ Reed se opřel o pult s vystavenými slunečními brýlemi a doufal, že v uniformě sestávající z bílé košile a černé vesty a kalhot vypadá dobře. „Napadlo mě, že bych šel

do bijáku na Ostrov, teda na poslední představení ve tři čtvrtě na jedenáct. To je přece skoro jako výlet na pláž, nemyslíš? Nechceš se přidat?“

„No... já nevím.“ Bezmyšlenkovitě si uhladila sluncem zesvětlené blond vlasy. Dobře se doplňovaly se zlatavým opálením, i když podle Reeda se Angie opálila nejspíš díky samoopalovacímu krému z další vitríny. „Celkem bych to vidět chtěla.“

Naděje zaplála a Chaz vypadl ze hry.

„Chceš si užít trochu zábavy, že jo?“

„Jo, jenže... Vlastně jsem domluvená s Misty, že se po zavíračce sejdem.“

Chaz znovu naskočil. „Super! Zrovna se jdu zeptat Chaze, jestli by neměl zájem. Můžeme jít všichni.“

„Třeba.“ Angie se znovu zářivě usmála. „Jo, třeba jo. Brnknu Misty.“

„Skvělý. Tak já jdu za Chazem.“ Ustoupil, aby uvolnil místo ženě, která trpělivě čekala, zatímco si její asi tak čtrnáctiletá dcera zkoušela přibližně půl milionu slunečních brýlí. „Pošli mi zprávu, jo?“

„Mami, smím si vzít dvoje?“ prosebně protáhla dívka a prohlížela se v brýlích s kovově modrými skly, „měla bych potom jedny náhradní.“

„Jedny, Natalie. Tyhle jsou náhradní, děvenko.“

„Napíšu ti,“ zamumlala Angie a přepnula do pracovního tónu. „Dobrý výběr. Ohromně vám sluší.“

„Vážně?“

„Rozhodně,“ zaslechl ještě Reed na odchodu. Zrychlil – potřeboval to stihnout.

V GameStopu to hučelo obvyklými davy šprtů a počítačových maniaků a také – u těch mladších šprtů a počítačových maniaků – rodičů se skelným pohledem, kteří se potomky snažili přimět k pokračování v pohybu.

Na monitorech běžely ukázky her: vhodné pro děti na nástěnných obrazkách, zatímco ty méně vhodné – pro uživatele s občankou prokazující věk nad osmnáct let nebo pod dohledem rodičů – na samostatných laptotech.

Chaz – král všech šprtů – právě vysvětloval jakousi hru zmateně vypadající ženě.

„Jestli je na vojenské hry, strategii a zajímavý příběh, bude se mu líbit.“ Chaz si posunul brýle se skly tlustými jako dna lahví od koly výš na nos. „Vyšla teprve před pár týdny.“

„Připadá mi tak... násilnická. Je to pro něj vhodné?“

„Říkala jste šestnácté narozeniny.“ Chaze pozdravil Reeda rychlým kývnutím. „A líbí se mu série Splinter Cell. Pokud nemá problém s nima, nebude ho mít ani tady.“

Žena povzddechla. „No jo, kluci si asi vždycky rádi hrajou na válku. Tak děkuju, vezmu si ji.“

„Namarkují vám ji na pokladně. Děkujeme za nákup v GameStopu. Nemám čas kecat, kámo,“ obrátil se Chaz k Reedovi, když zákaznice odešla. „Moc práce.“

„Třicet sekund. Noční promítání, Ostrov.“

„Nemůžu se dočkat. Klony, kámo.“

„Super. Mám políčeno na Angie, ale chce s sebou vzít Misty.“

„No, vlastně já...“

„Nenech mě ve štychu, kámo. Blíž jsem se k randění s ní ještě nedostal.“

„Jasně, ale Misty mě tak trochu děsí. A... Budu za ni muset platit?“

„Není to rande. Já se snažím z toho rande udělat. Pro mě, ne pro tebe. Ty jsi můj parták, Misty je Angiin.“

„No tak asi dobrá. Nepočítal jsem s...“

„Skvělý,“ řekl Reed dřív, než si to Chaz mohl rozmyslet. „Musím koupit lístky. Sejdeme se tam.“

Pospíšil si ven. Vyšlo to! Skupinové nerande snad umete cestičku pro to, aby si s Angie vyšli na schůzku jen sami dva, což otevře dveře k možnosti tulení.

Troška tulení by se hodila. Jenže teď měl tři minuty na to, aby se vrátil do Mangie, jinak mu Dory rozseká zadek.

Dal se do klusu, když zaslechl cosi, co znělo jako petardy nebo série ran z výfuku. Připomínalo to střilečky z GameStopu.

Reed, spíš zmatený než znepokojený, se ohlédl.

Pak začal křik. A hřmění.

Ne zezadu, uvědomil si Reed, ale seshora. Hřmění desítek běžících lidí. Uskočil z cesty ženě, která se k němu hnala a tlačila přitom kočárek s kvílejícím děckem.

A na její tváři byla... krev?

„Co se...“

Žena pokračovala v běhu, ústa doširoka otevřená v němém výkřiku.

Za ní se valila lavina. Lidé prchali, dupali po rozházených nákupních taškách, zakopávali o ně, někteří padali jeden přes druhého.

Jakýsi muž uklouzl, z nosu mu obloukem odlétly brýle a vzápětí je okamžitě rozdrtila čísi noha. Reed ho popadl za paži.

„Co se děje?“

„Má zbraň. Střílí – on střílí...“

Muž se vyškrábal zpátky na nohy a s kulháním běžel dál. Pár náctiletých dívek se vzlykotem a křikem zaběhlo do obchodu po Reedově levici.

A Reed si uvědomil, že ten hluk – výstřely – se neozývá jen před ním, ale i za ním. Vzpomněl si na Chaze (třicet sekund sprintem za zády) a na svou restaurační rodinu (dvakrát tak daleko vpředu).

Rozběhl se k Chazovi.

„Schovej se, kámo,“ zamumlal. „Někde se schovej.“

A pádil k restauraci.

Praskavé, štěkavé zvuky stále pokračovaly a zdálo se, že teď už přicházejí ze všech stran. Praskání a tříštění skla, sténající žena se zkrvavenou nohou krčící se pod lavičkou. Reed slyšel další výkřiky – a, co bylo horší, způsob, kterým byly náhle utnuty jako přervaná páska.

A pak uviděl chlapečka v červených kraťasech a tričku s Elmem: klouček se potácel jako opilý kolem obchodu Abercombie & Fitch.

Výloha explodovala. Lidé prchali nebo se snažili krýt, kluk volající mámu upadl.

Na druhé straně obchoďáku spatřil Reed střelce – chlapce? – jak se směje, a přitom střílí a střílí a střílí. Na zemi se svíjelo tělo jakéhosi muže, do něhož se zarývaly kulky.

Reed v běhu sebral chlapečka v tričku s Elmem a zavěsil si ho pod paži jako fotbalový míč, se kterým se nikdy nenaučil dost dobře zacházet.

Střelba – a Reed už nikdy, nikdy ten zvuk nezapomene – se přiblížila. Vpředu i vzadu. Všude.

Do Mangie by se nedostal, ne s tím klukem. Prudce změnil směr, běžel čistě instinktivně, a jakýmsi střemhlavým skluzem se vrhl do stánku.

Angie, dívka, s níž flirtoval před pěti minutami – před celou věčností! – ležela roztažená v kaluži krve. Její kouzelné hnědé oči na něj zíraly, chlapeček stále zaháknutý pod jeho paži kvílel.

„Bože, Ježíši. Ježíši Kriste.“

A střelba nepřestávala, prostě nepřestávala.

„Dobrý, dobrý, jsi v pořádku. Jak se jmenuješ? Já jsem Reed, jak se jmenuješ?“

„Brady. Já chci mámu!“

„Dobrý, Brady, za minutku ji najdeme, ale teď musíme být fakt potichu. Brady, kolik ti je?“

„Tolik.“ Klučík zvedl čtyři prstíky a po tvářích se mu koulely obrovské slzy.

„To už jsi velkej chlap, že jo? Musíme zůstat potichu. Jsou tady zloduší. Víš, co je to zloduch?“

Brady, tvář mokrou od slz, nudli u nosu, oči vytřeštěné, přikývl.

„Zůstaneme potichu, aby nás zloduší nenašli. A já zavolám hodné chlapíky. Policii.“ Reed se pokusil co nejlépe zabránit Bradymu ve výhledu na Angii, a zrovna tak se pokusil co nejlíp oprostit svou mysl od myšlenek na ni, na ni a na její smrt.

Trhnutím otevřel jedny z posuvných dvířek, za nimiž leželo uskladněné zboží, a vyházel obsah ven. „Vlez si dovnitř, okay? Je to jako schovka. Já zůstanu tady, ale ty si vlez dovnitř a já zavolám hodné chlapy.“

Pomohl chlapci dovnitř, vytáhl telefon a teprve teď si všiml, že se mu strašně klepou ruce.

„Devět-jedna-jedna, jaký máte problém?“

„DownEastský obchodák,“ začal.

„Policie už je tam. Jste přímo v obchodním domě?“

„Jo. Mám u sebe kluka. Strčil jsem ho do skříňky na zásoby ve stánku Radost ze slunce. Angie – holka, co tu pracovala, je mrtvá. Je mrtvá, Bože! Ti, co střílejí lidi, jsou nejmíň dva.“

„Vaše jméno, prosím?“

„Reed Quartermaine.“

„Okay, Reede, připadáte si tam, kde jste, v bezpečí?“

„Děláte si kurva prdel?“

„Omlouvám se. Jste ve stánku, takže trochu krytý. Radím vám, abyste zůstal na místě. A máte u sebe dítě, ano?“

„Říkal, že se jmenuje Brady a že mu jsou čtyři. Ztratil se mámě. Nevím, jestli je...“ Reed se rozhlédl a zrak mu padl na Bradyho: chlapec měl skelný pohled, seděl schoulený v klubičku a cucal si palec. „Nejspíš je, no víte, asi v šoku nebo co.“

„Snažte se zůstat v klidu, Reede, a potichu. Policie už je na místě.“

„Pořád střílejí. Oni prostě pořád střílejí. A smějou se. Slyšel jsem, jak se směje.“

„Kdo se smál, Reede?“

„Ten, co střílel... do chlapa na zemi. Pořád do něj střílel a smál se. Kriste Ježíši.“

Vtom se ozval další křik – ne výkřiky, spíš válečný pokřik. Cosi primitivního a vítězoslavného. A další výstřely, a pak...

„Přestalo to. Střelba přestala.“

„I tak zůstaňte, kde jste, Reede. Pomoc je na cestě. Zůstaňte, kde jste.“

Reed znovu pohlédl na chlapce. Skelné dětské oči pohled opětovaly. „Mami,“ hlesl Brady.

„Za chvíličku mamku najdeme. Hodní chlapíci už jdou. Za chvíličku jsou tady.“

Tohle byla ta nejhorší část, uvědomil si Reed později. Čekání... S pachem spáleného střelného prachu ve vzduchu, voláním o pomoc, sténáním a vzlykotem. A pohled na krev na svých botách, na krev dívky, kterou už nikdy nevezme do kina.

Kapitola druhá

V sedm dvacet pět 22. července uzavřela důstojnice Essie McVeeová zprávu o vyšetřování, týkajícího se několika pocuchaných plechů na parkovišti DownEastského obchodního centra.

Žádná zranění a minimální škoda, jenže řidič Lexusu se vůči trojici vysokoškolaček v kabrioletu značky Mustang choval pořádně agresivně.

I když vina byla zjevně na straně Mustangu – vzlykající dvacetiletá řidička přiznávala, že vycouvala z parkovacího místa bez rozhlédnutí – krasavec a jeho hluboce zahanbená dívka z Lexusu měli, také zcela zjevně, víc než pár panáků.

Essie nechala zklidnění Lexusu na parťákoví. Věděla, že Barry vytáhne tu starou povídačku o ženských za volantem. Nebrala to na vědomí, protože taky věděla, že Barry toho chlapa předvolá za řízení pod vlivem.

Uklidnila tedy děvčata, vyslechla je a sepsala jejich údaje, vypsala pokutový blok. Lexus se na řízení pod vlivem moc přátelsky netvářil – ani na taxi, které mu Barry objednal – ale Barry to zvládal svým „ále prdlajs“ stylem.

Když zaskřehotala vysílačka, Essie se zaposlouchala. Ani čtyři roky ve službě nepomohly, aby se jí nerozbušilo srdce.

Prudce se otočila k Barrymu a podle jeho výrazu poznala, že také poslouchá. Otočila hlavu k mikrofonu.

„Jednotka čtyři-pět na místě. Jsme přímo venku před obchodním centrem.“

Barry otevřel kufr a hodil jí vestu.

Essie, v ústech sucho jako na poušti, si oblékla vestu a zkontrolovala zbraň – ještě nikdy z ní nevystřelila mimo střelnici.

„Zálohy jsou na cestě, dorazí za tři minuty. SWAT mobilizuje. Ježíši, Barry.“

„Nemůžeme čekat.“

Znala postup, byla na to vycvičena – i když vlastně nečekala, že se někdy v té situaci opravdu octne. Aktivní střelec zameenal, že záleží na každé vteřině.

S Barrym se prudce rozběhli k širokým skleněným dveřím.

Obchodák Essie znala a napadlo ji, jaký obrat osudu ji a jejího partnera postavil několik vteřin od vstupu do kina.

Nepřemýšlela o tom, jestli se ještě vrátí domů, aby nakrmila svou stárnoucí kočku nebo dočetla rozečtenou knihu. Nemohla o tom přemýšlet.

Najít, zajistit, rozptýlit, zneškodnit.

Představila si celé místo, ještě než rozrazili dveře.

Předsalí kina propojené s hlavní plochou obchodáku, odbočit doprava k prodejně lístků, dál kolem bufetu, doleva k chodbě ke třem kinosálům. Devět-jedna-jedna hlásilo střelce v Jedničce – největším z těch tří.

Pozorně pohlédla skrze sklo, prošla dovnitř, zajistila prostor nalevo, zatímco Barry jistil pravou stranu. Zasllechla tlumenou hudbu z obchodáku, dusot nakupujících.

Dva chlapíci v bufetu vyjeveně zírali na dvojici policajtů s tašenými zbraněmi. Oba okamžitě zvedli ruce. Obří limča v ruce toho nalevo narazila do pultu, překotila se a vystříkla.

„Je tu ještě někdo?“ zeptal se Barry.

„J-j-jenom Julie, v šatně.“

„Vemte ji a vypadněte. Hned! Běžte, běžte!“

Jeden z prodavačů se vrhl ke dveřím za pultem. Druhý stál jako socha, ruce pořád nahoře, a koktal: „Co? Co? Co?“

„Pohyb!“

Muž se konečně pohnul a zmizel za dveřmi.

Essie zahrnula doleva a uviděla tělo, ležící tváří dolů před dveřmi do Jedničky, a krvavou stopu vedoucí k němu.

„Máme tu tělo,“ řekla do vysílačky a pomalu, opatrně šli s Barrym dál. Minuli kinosál napravo, odkud se ozýval smích, a pokračovali ke zvukům, deroucím se zpoza dveří do Jedničky.

Výstřely, výkřiky.

Essie si vyměnila pohled s Barrym a překročila tělo. Barry přikývl a jí blesklo hlavou: Tak a jdeme na to.

Když rozrazili dveře do kinosálu, vyrazily jim v ústrety zvuky násilí a strachu. Temnotou proniklo tlumené světlo z chodby.

Essie uviděla střelce – muž, kevlarová vesta, přilba, brýle pro noční vidění, útočná puška v jedné a pistole v druhé ruce.

Než to vše zaregistrovala, útočník střelil do zad muže, který prchal k bočnímu východu. Potom otočil pušku ke vchodu do sálu a začal pálit.

Essie se přikrčila do úkrytu za zdí za poslední řadou; viděla, jak Barry dostal zásah do vesty, což ho odhodil dozadu a k zemi.

Nemíř do trupu, říkála si, zatímco ji zaplavovaly přívaly adrenalinu, nemíř do trupu, protože střelec má, jako Barry a jako já, na sobě vestu. Prudce se třikrát nadechla, překulila se a spatřila, že střelec míří nahoru uličkou směrem k ní.

Střílela do dolní části těla – boky, rozkrok, nohy, kotníky – a pokračovala v palbě, i když padl k zemi.

Instinkt jí velel vrhnout se k partnerovi, ale skočila ke střelci a ohlásila:

„Střelec je vyřízený.“ Stále na něj mířila zbraní, vytáhla mu pistoli z ruky a nohou přišlápla pušku, kterou upustil. „Můj partner to koupil. Potřebujeme zdravotníka. Bože, množství obětí střelby. Potřebujeme pomoc. Potřebujeme pomoc.“

„Máme zprávy o dalším aktivním střelci, možná dvou i více, v prostoru obchodního centra. Potvrzujete, že jeden střelec je zneškodněný?“

„Jo.“ Essie přelétla pohledem dolní část zakrváceného těla u nohou. „Už se nezvedne.“ Sotva dořekla, střelcovo rychlé, trhané dýchání ustalo.

Na bradě měl pupínek. Dívala se na něj, dokud nedokázala zvednout hlavu, dokud nebyla připravená podívat se, co provedl.

Těla, natažená v uličce, sesunutá na sedadlech, zhroucená v úzkých prostorech mezi řadami, kde lidé padli nebo se snažili ukrýt. Nikdy na to nezapomene.

Když dveře do kinosálu rozrazila čtveřice z úderného týmu, zvedla ruku. „Důstojnice McVeeová. Střelec zneškodněn. Můj parták... to koupil.“

Právě v tu chvíli Barry zakašlal a zasténal. Essie se narovнала a trochu se zapotácela, protože se jí zatočila hlava.

„Jste zraněná, McVeeová?“

„Ne. Ne, jenom... Ne.“ Ovládla se a přešla k Barrymu.

„Až budu příště držkovat, že jsou tyhle vesty těžký a že je v nich horko, prašť mě.“ Barry se sykavě nadechl. „Bolí to jako stará kurva.“

Essie polkla žluč a vzala Barryho za ruku. „Bez ní by to bolelo víc.“

„Dostalas ho, Essie. Dostalas toho hajzla.“

„Jo.“ Musela znovu polknout, ale přikývla. „Myslím, že je to jenom kluk. A Barry, není sám.“

Dovnitř proudili další policisté, také zdravotníci z první pomoci. Zatímco policejní jednotky rychle pokračovaly dál do obchodního centra, kde hledaly další střelce, Essie s Barrym dostali za úkol vyčistit toalety, sklady a šatny kina.

„Potřebuješ zdravotníka,“ řekla Essie, když se blížili k dámským toaletám.

„Jo, ale později. Tamhle je ta, co volala devět-jedna-jedna.“ Barry pokynul ke dveřím.

Essie – v rukou napřaženou zbraň – dveře rozkopla a vzápětí v zrcadlech nad umyvadly zahlédla svůj odraz. Ve tváři byla nezdravě bledá, ale pořád vypadala líp než Barry, jehož tmavou pokožkou prosvítal popelavý tón.

„Tady policie,“ zavolala. „Simone Knoxová? Tady policie.“ Ticho.

„Možná se dostala ven.“

Dveře do kabinek byly otevřené, ale jedny jen na malinkou škvírku. „Simone,“ zopakovala Essie a vydala se k nim. „Jsem důstojnice McVeeová z rockpointské policie. Už jsi v bezpečí.“

Opatrně dveře otevřela. Na záchodovém prkýnku se s rukama přitisknutýma k uším krčila dívka.

„Simone.“ Essie si přidřepala a položila Simone ruku na koleno. „Už je dobře.“

„Oni křičí... a zabíjejí. Kde je Tish a Mi? A máma... a sestra...“

„Najdeme ti je. Pojď, dostaneme tě odsud, dobrá? Jsi vážně moc chytrá. Simone, dneska jsi zachránila spoustu životů, když jsi zavolala pomoc.“

Teď už Simone zvedla hlavu, veliké hnědé oči plné slz. „Chcípl mi telefon. Zapomněla jsem ho nabít, a on chcípl. Tak jsem se schovala tady.“

„To je dobře. Teď pojď se mnou. Jsem důstojnice McVeeová, tohle je důstojník Simpson.“

„Ten pán... ten pán vyběhl ven a spadl,“ vzlykla Simone. „Tolik krve! A Tish a Mi jsou v kině. Moje máma a sestra nakupují.“

„Najdeme ti je.“ Essie dívku objala a vyvedla ji ven. „Teď zůstaneš s důstojníkem Simpsonem. A já ti najdu mámu a sestru a kamarádky.“

„Essie!“

„Ty jsi zraněný, Barry. Postaráš se o Simone. Dostaň ji odsud.“

Odvedla dívku chodbou a kolem kinosálů. Hlášení o situaci ve vysílače informovalo, že další dva střelci jsou dole. Doufala, že víc jich není, ale potřebovala si být jistá.

Když Barry převzal Simone a odváděl ji ke skleněným dveřím a k blikajícím světlům policejních aut a sanitek, Simone se na okamžik zastavila a pohlédla Essie přímo do očí.

„Tulip a Natalie Knoxová. Mi-Hi Jungová a Tish Olsenová. Musíte je najít. Prosím. Prosím, najděte je.“

„Chápu. Jdu na to.“

Essie zamířila opačným směrem. Střelbu už neslyšela a někdo bohudíky vypnul hudbu. Ve vysílače to praskalo hlášeními o vyčištěných oblastech a žádostmi o zdravotnickou pomoc.

Zastavila se a nepřítomně se zahleděla do nitra obchodního centra, kam chodívala na nákupy nebo se jen tak kouknout po obchodech a kde si od nepaměti kupovala snídaně.

Bude to trvat, pomyslela si otupěle, než odsud dostanou mrtvé, než ošetří a odvezou zraněné, než vyslechnou ty, kteří zranění unikli – tedy fyzickému zranění, opravila se v duchu. Protože kdo zažil dnešní noc, nemohl vyjít bez škrábnutí.

Žena, které po ruce stékala krev, kolébala na klíně manžela, je-muž už nebylo pomoci. Muž v dresu Red Sox ležel tváří k zemi, v ráně na jeho hlavě bobtnala šedá hmota. Sotva dvacetiletá žena seděla a vzlykala před Starbucks, zástěru potřísněnou krví.

Essie spatřila malinkou růžovou tenisku, a i když se modlila, aby se děvčátko, které ji ztratilo, dostalo do bezpečí, bodlo ji u srdce.

Uviděla, jak se z GameStopu vypoťácel devatenácti či dvacetiletý muž. Oči za tlustými skly nakřivo posazených brýlí měl nepřítomné jako náměsíčník.

„Je po všem?“ zeptal se. „Je po všem?“

„Jste zraněný?“

„Ne. Praštil jsem se do lokte. Já...“ Nepřítomné oči přelétly přes Essie a pak přes krvácející a mrtvé. „Ach Bože, ach Bože. Vzadu – v zadní místnosti. Mám v zadní místnosti lidi... Co s nimi mám udělat?“

„Minutku vydržte.“ Essie se odvrátila a zeptala se do vysílačky, zda může celou skupinu odvést a k jakému kontrolnímu bodu.

„Jak se jmenujete?“

„Chaz Bergman. Jsem, no, něco jako manažer směny pro dnešní večer.“

„Okay, Chazi, vedl jste si dobře. Teď vaše lidi dostaneme ven. Venku jsou policejní důstojníci, kteří si vás vyslechnou, ale napřed musíme všechny dostat ven.“

„Mám kámoše. Reeda, Reeda Queartermaina. Pracuje v Mangii – v restauraci. Můžete ho najít?“

„Najdu ho.“ Essie si Reedovo jméno přidala na seznam.

„Je po všem?“ znovu se zeptal Chaz.

„Ano,“ ujistila ho, i když věděla, že je to lež.

Pro nikoho z těch, koho se toho dne dotklo násilí, nebude nikdy po všem.

Reed nesl Bradyho na ruce a rozhlížel se. Konečně zahlédl část personálu Mangie: někteří seděli na obrubníku a navzájem se objímali. Rosie, stále v kuchařské zástěře, si zakrývala tvář rukama.

Dej si těstoviny, plný talíř, říkala mu vždycky. Vykrmíme si tě, vychrtlíku.

„Jste v pořádku?“ Reed přivřel oči a sklonil se k ní. Vyskočila a prudce ho objala.

„Jo. A ty jsi taky celý.“ Vzala Reedovu tvář do dlaní.

„Jsou v pořádku všichni?“

Rosie vydala zvuk, jako by se něco trhalo.

„Vešel dovnitř a...“ Zarazila se, když si všimla kloučka v Reedově náruči. „O tom si promluvíme později. Kdo je ten chlapeček?“

„Brady.“ Takže ne všichni jsou v pořádku, pomyslel si Reed. „My, no, nějak jsme to spolu zvládli. Potřebuju mu pomoci najít mámu.“

A taky zavolat svý mámě, pomyslel si. Už jí napsal textovku a ujistil ji, že si o něj nemusí dělat starosti. Ale potřeboval slyšet její hlas.

„Dobří chlapíci přišli,“ zamumlal Brady. „Reed to říkal.“

„Jasně, přišli.“ Rosie se podařilo usmát se skrz slzy.

„Já chci mámu.“

„Poprosím nějakého poldu o pomoc.“

Reed se narovnal a přešel k policistce – ženě, protože si myslel, že Brady půjde se ženou raději. „Důstojnice, můžete mi pomoci? Tohle je Brady, ptá se po mámě.“

„Čau, Brady. Jak se máma jmenuje?“

„Maminka.“

„Jak jí říká taťka?“

„Zlatíčko.“

Essie se usmála. „Vsadím se, že má i jiné jméno.“

„Zlatíčko Lisa.“

„Dobrá, a jak se jmenuješ celým jménem ty?“

„Jsem Brady Michael Foster. Jsou mi čtyři roky. Můj taťka je hasič a mám pejska jménem Mac.“

„Hasič... Jak se jmenuje?“

„Zlatíčko Michael.“

„Okay. Vydrž chvíli.“

Hasiči dorazili na místo jako první, a tak Essie jednoho odchytila. „Sháním nějakého Michaela Fostera. Mám tady jeho syna.“

„Foster patří ke mně. Vy jste našla Bradyho? Je zraněný?“

„Ne.“

„Jeho matka je na cestě do nemocnice. Kurva, dostala to dvakrát do zad. Foster syna právě hledá. Nevěděl, že jsou tady, dokud zdravotníci nenašli Lisu.“ Hasič si přejel rukama po tváři. „Nevím, jestli to Lisa zvládne. Támhle je Michael.“

Essie uviděla muže, prodírajícího se otřeseným davem. Byl podsaditý, měl hnědé, nakrátko ostříhané vlasy. Trhl sebou, na okamžik jako by ochabl a pak se rozběhl k synkovi.

Brady vyjel: „Tatínku!“

Michael vzal synka do náruče a zahrnul ho polibky. „Brady, díky Bože, díky Bože... Nejsi zraněný? Ublížil ti někdo?“

„Maminka upadla, a já jsem se najednou ztratil. Reed mě našel a řekl, že musíme být moc potichu a počkat na hodné chlapíky. A já jsem byl moc potichu, jak chtěl, i když mě strčil do skříňky.“

Michael pohlédl na Reeda, oči plné slz. „Vy jste Reed?“

„Ano, pane.“

Michael napřáhl ruku. „Nikdy vám nedokážu dost poděkovat. Chtěl bych vám toho tolik říct, ale...“ Odmlčel se, protože se mu mysl vyjasnila natolik, aby si všiml krve na Reedových kalhotách a botách. „Jste zraněný.“

„Ne. Nemyslím si... Není moje. Není...“ Reedovi odumřela slova na rtech.

„Okay. Okay, Reede. Poslyšte, chci odtud co nejdřív dostat Bradyho, ale... potřebujete pomoc?“

„Musím najít Chaze. Nevím, jestli je v pořádku. Musím ho najít.“

„Vydržte.“

Michael si přesunul Bradyho na bok a vytáhl vysílačku.

„Já chci maminku.“

„Dobrá, kamaráde, ale teď pomůžeme Reedovi.“

Zatímco Michael mluvil do vysílačky, Reed se rozhlížel. Tolik světla... Všechno bylo jasné a přitom rozmazané. Tolik hluku... Mluvení, křik, nářek. Viděl, jak do sanitky nakládají sténajícího a krvácejícího muže. Žena v jedné botě a s malou stružkou krve, která jí pomalu stékala po straně obličeje, kulhala v kruzích a volala Judy, dokud ji kdosi v uniformě neodvedl pryč. Dívka s dlouhým hnědým ohonem seděla na obrubníku a mluvila s policejním důstojníkem. Pořád vrtěla hlavou a její oči tygří barvy se leskly ve vířících, otáčejících se světlech... Televizní dodávky a další jasná světla za žlutou policejní páskou, kde se mačkali lidé a někteří volali jména.

Reeda náhle a tvrdě zasáhlo poznání, že některá z těch jmen, která volají, jim už nikdy neodpoví.

Začal se neovladatelně trást. Břícho, střeva, srdce. Hučelo mu v uších, zatmívalo se mu před očima.

„Hej, Reede, co kdyby ses na chvílku posadil? Já zatím zjistím něco o tvém kamarádovi.“

„Ne, já musím...“ A pak Reed uviděl Chaze, jak vychází ven se skupinou lidí, které popoháněli policajti. „Ježíši. Ježíši. Chazi!“

Vykřikl jméno jako jeden z těch za policejní páskou, a rozběhl se.

Simone na obrubníku čekala, až se jí zase vrátí cit do nohou. Až se jí vůbec vrátí cit. Tělo jí otupělo, jako by jí někdo dal obrovskou injekci novokainu.

„Tvoje máma i sestra jsou v pořádku.“

Slyšela slova důstojnice McVeeové, a snažila se z nich něco vycítit. „Kde jsou? Jak jim je?“

„Už brzy je sem dovedou. Tvoje máma má lehčí zranění. Lehčí, Simone, je v pořádku. Dostaly se do jednoho z obchodů, čili do bezpečí. Tvoje máma má pár řezných ran od létajícího skla, taky se bouchla do hlavy. Ale je v pořádku, okay?“

Simone dokázala jen hlesnout: „Máma se bouchla do hlavy.“
„Ale bude v pořádku. Dostaly se do bezpečí, a už brzy vyjdou ven.“

„A Mi a Tish?“

Věděla to, věděla to podle toho, jak jí důstojnice McVeeová položila ruku kolem ramen. Ale necítila to, ne ve skutečnosti, cítila jenom tu tíhu.

Tu tíhu.

„Mi je na cestě do nemocnice. Dobře se tam o ni postarají, udělají všechno, co je v jejich silách.“

„Mi. On ji střelil?“ Simone přeskočil hlas a ve vlastních uších zněl bodavě. „On ji střelil?“

„Ale už jede do nemocnice, kde se o ni postarají.“

„Musela jsem čůrat. Nebyla jsem tam... Chtělo se mi čůrat. Byla tam i Tish. Kde je Tish?“

„Musíme počkat, dokud se všichni nedostanou ven a dokud nebudou všichni sepsaní.“

Simone potřásla hlavou. „Ne, ne, ne... Seděly spolu. A já musela jít čůrat... Střelil Mi. Střelil ji. Tak kde je Tish? Seděly spolu.“

Podívala se na Essie, a pochopila. A tohle pochopení jí znovu vrátilo cit.

Ucítila všechno.

Reed sevřel Chaze v medvědím objetí a cítil, že alespoň část světa je znovu v pořádku. Stáli a objímali se před dívkou s dlouhým hnědým ohonem a tygříma očima.

Když dívka vydala dlouhé, táhlé zaskučení, Reed položil hlavu na Chazovo rameno.

Věděl, co zaskučení znamenalo: jméno, které už nikdy neodpoví.

Simone nedokázala odejít domů. Všechno bylo zmatené a propletené, ale věděla, že sedí v čekárně v nemocnici na tvrdé plastové židli. V rukách držela Coca Colu.

Spolu s ní tu seděla její sestra a otec. Natalie se tulila k tátovi, ale Simone nechtěla, aby ji někdo držel nebo se jí dotýkal.

Nevěděla, jak dlouho už čekají. Hodinu? Pět minut?

I jiní lidé čekali.

Slyšela čísla, různá čísla.

Tři střelci. Osmdesát šest zraněných. Někdy se počet zraněných zvýšil, někdy snížil.

Třicet šest mrtvých. Padesát osm.

Počty se měnily, neustále se měnily.

Tish byla mrtvá. To se nezmění.

Čekali na tvrdých židlích, zatímco její mámě kdosi vytahoval z hlavy sklo a ošetřoval jí řezné rány na tváři.

Simone měla v hlavě obraz máminy tváře, všech těch drobných ranek, a bledé, bledé, tolik bledé tváře pod make-upem. A máminých blond vlasů – vždy dokonale upravených – zkravených a rozčuchaných.

Vyvezli ji ven na takových těch nosítkách na kolečkách i s Natalií, která se jí držela za ruku jako klíště a plakala.

Natalie nebyla zraněná, protože mamka ji strčila do obchodu – jenomže sama potom upadla. Natalie ji dostrkala a dotáhla dovnitř a potom za pult, na kterém byly vystaveny letní tílka a trika.

Natalie se zachovala statečně. Simone by jí měla říct, jak moc byla statečná – tedy až dokáže znovu mluvit.

Ale právě teď mamce vytahovali z hlavy sklo a prohlíželi ji, protože se taky udeřila do hlavy, což ji dokonce na pár minut omráčilo.

Otřes mozku.

Simone věděla, že Natalie chce jít domů – ale ona jít nechtěla a nemohli ji k tomu přinutit.

Tish byla mrtvá, Mi právě operovali, a ji prostě nemohl nikdo přinutit.

Držela Coca Colu v obou rukách, aby ji otec nemohl znovu vzít za ruku. Nechtěla, aby ji kdokoli držel za ruku a utěšoval ji. Ještě ne. Možná už nikdy.

Potřebovala prostě čekat na tvrdé plastové židli.

Ven vyšel doktor, a otec okamžitě vyskočil na nohy.

Tatka je vysoký, blesklo Simone nesmyslně hlavou, vysoký a hezký. A pořád má na sobě oblek a kravatu, protože právě přijel domů z obchodní večeře a zapnul si zprávy.

A pak už rychle vyrazil přímo do obchodního centra.

Lékař otci předal pár informací. Lehký otřes mozku, několik stehů.

Když ven vyšla i matka, Simone se roztrášeně postavila. Až do té chvíle si neuvědomovala, že se celou dobu bojí, že by mamka nakonec nemusela být úplně v pořádku.

Že by mohla dopadnout jako Mi, nebo ještě hůř, jako Tish.

Ale pak matka vyšla do čekárny. Na tváři měla na několika místech podivné obvazy, ale už nebyla tak bledá jako předtím, kdy byla strašně bledá... Totiž tak bledá, jak si Simone představovala mrtvolu.

Natalie vyskočila a prudce matku objala.

„Ty moje statečná holčičko,“ zamumlala Tulip. „Moje statečné holčičky,“ opravila se a natáhla ruku k Simone.

A Simone konečně chtěla, aby se jí někdo dotkl, chtěla někoho držet a nechat se držet. Objala matku i s Natalií mezi nimi.

„Jsem v pořádku, jenom mám pořádnou bouli na hlavě. Warde, pojd', vezmeme holky domů.“

Simone zaslechla v matčině hlase slzy a na okamžik se přitiskla ještě víc. A zavřela oči, když je všechny tři objaly otcovy ruce.

„Dojdu pro auto.“

Simone se odtáhla. „Nikam nejdu. Teď ještě domů nejdu.“

„Miláčku...“

Ale Simone zoufale zavrtěla hlavou a ještě o krok odstoupila. O krok od matčiny unavené tváře se šrámy a obvazy. „Nikam nejdu. Mi... Mi právě operují. Nikam nejdu.“

„Miláčku,“ zkusila to Tulip znovu, „tady nic nezmužeš, a...“

„Můžu tu být.“

„Nat, pamatuješ si, kde jsme zaparkovali?“

„Jo, tati, ale —“

„Odved' mámu.“ Podal Natalii klíčky. „Vy dvě běžte k autu. Dejte mně a Simone minutku.“

„Warde, holky musejí jet domů. Chci je odtud dostat pryč.“

„Běžte k autu,“ zopakoval, zatímco Simone se znova posadila, ruce složené v obraz vzdorného zoufalství. Přitiskl rty k manželčině tváři, něco jí zašeptal a pak se posadil vedle Simone.

„Já vím, že se bojíš. Všichni se bojíme.“

„Ty jsi tam nebyl.“

„Já vím.“ V hlase zaslechla, jak to otce trápí, ale nevzala to na vědomí. Odsunula to. „Simone, moc mě bolí a je mi líto, co se stalo Tish. Moc mě bolí a je mi líto, co se stalo Mi. Slibuju ti, že z domu zjistíme, jak na tom Mi je, a zítra tě sem dovezu, abys ji viděla. Ale máma potřebuje jet domů, a Natalie taky.“

„Tak jedte.“

„Nechci, abys tu zůstala sama.“

„Musím tu zůstat. Nechala jsem je samotné. Nechala jsem je tam.“

Přitáhl si ji k sobě. Snažila se mu vzdorovat, osvobodit se, ale byl silnější a držel ji pevně.

„Moc mě bolí a je mi líto, co se stalo Tish a Mi,“ zopakoval. „A celý zbytek svého života budu vděčný za to, že jsi v tom kině nebyla. Musím se postarat o tvou mámu a sestru. A musím se postarat o tebe.“

„Nemůžu tu Mi nechat. Nemůžu. Prostě nemůžu. Prosím, ne-snaž se mě donutit.“

Mohl to zkusit, a Simone se bála, že to opravdu udělá, ale právě když se od něj odtáhla, vešla do čekárny CiCi.

Dlouhé, rozlétané rudé vlasy, půl tuctu šňůr s korálky a krystaly kolem krku, rozevlátá modrá sukně a sandály Doc Martens.

Zvedla Simone k sobě a obklopila ji jógou vysportovanými rukama a závojem broskvového parfému se slaboučkým závanem marihuany.

„Díky Bohu! Ach, zlatíčko! Ach, díky všem bohům a bohyním. Co Tulip?“ obrátila se s otázkou na Warda. „A co Natalie?“

„Zrovna odešly k autu. Tulip má pár boulí a odřenin, ale naštěstí nic horšího. Nat je v pořádku.“

„CiCi tu se mnou zůstane.“ Simone se naklonila a šeptla babičce do ucha: „Prosím, prosím.“

„Jasně že zůstanu. Jsi zraněná?“

„Ne. Ale zabil Tish. A Mi operují.“

„Panebože!“ CiCi sevřela Simone v náručí, kolébala ji a plakala s ní. „Takové sladké holčičky, takové drahé sladké holčičky.“

„Taťka musí odvézt mamku a Natalii domů. Já musím počkat tady. Musím tu počkat kvůli Mi. Prosím.“

„Samozřejmě že musíš. Postarám se o ni, Warde. A odvezu ji domů, až Mi odoperují.“

Simone zaslechla v CiCiiných slovech ocelové cvaknutí a věděla, že otec také, a právě spolkl námitky.

„Tak dobrá. Simone.“ Pohládl ji po tváři a políbil ji na čelo. „Zavolej, kdybys cokoli potřebovala. Budeme se za Mi modlit.“

Sledovala, jak odchází, a vklouzla rukou do CiCiiny ruky. „Nevím, kde je. Dokážeš to zjistit?“

CiCi Lennonová měla své způsoby, jak lidi přimět, aby jí řekli to, co chtěla vědět, nebo aby udělali to, co podle ní udělat měli. Netrvalo tedy dlouho a zavedla Simone do jiné čekárny.

Tahle měla židle s čalouněním, gauče a lavičky, dokonce i prodejní automaty.

Simone spatřila Miiny rodiče, starší sestru, mladšího bratra a prarodiče. Miin otec si jí všiml jako první. Vypadal, že od chvíle, kdy se s Tish zastavily pro Mi doma, zestárl o tisíc let. Právě pracoval na předzahrádce, vzpomněla si, a pozdravil je ledabylým mávnutím ruky.

Teď vstal, přešel k ní a se slzami v očích ji objal.

„Jsem tak rád, že se ti nic nestalo.“ Voněl čerstvě posekanou trávou.

„Nechala jsem je samotné. Musela jsem na záchod, a nechala jsem je tam. A pak...“

„Ach. Jsem rád, že to tak bylo.“ Obrátil se k CiCi. „Slečno Lennonová, je milé, že jste přišla.“

„CiCi,“ opravila ho. „Teď jsme všichni jedna rodina. Chceme počkat s vámi a poslat všechny naše léčivé myšlenky a světlo Mi.“

Panu Jungovi se zatřásla brada, ale ovládl se.

„Simone, poklade, mohla by sis sednout s Miinou maminkou?“ CiCi ho vzala kolem ramen. „Pojďme se trochu projít.“

Simone se posadila vedle paní Jungové. A když ji paní Jungová vzala za ruku, Simone jí ruku pevně stiskla.

Věděla, že CiCi věří ve vibrace a světlo a vykuřování šalvějí a meditaci a další věci, nad kterými její dcera Tulip obracela oči v sloup.

A Simone také věděla, že jestli je na světě člověk, který dokáže Mi uzdravit pouhou silou vůle, je to CiCi.

A tak se k té myšlence upnula stejnou silou, jakou svírala ruku Miiny matky.

Kapitola třetí

Když se CiCi vrátila, Simone vstala, aby se pan Jung mohl posadit vedle manželky. Než si našla jiné místo, vzala ji za ruku Miina sestra Nari.

„Pomoz mi donést čaj.“

Simone s ní přešla velkou místností k pultu s konvicemi horké vody, kávou, čajovými sáčky a jednorázovými šálky.

Nari, štíhlá a pilná studentka druhého ročníku MIT, efektivně všechno naskládala na kartonový tác. „Neřekli ti to.“ Mluvila tiše a věnovala Simone dlouhý pohled tmavých očí skrz skla brýlí s černými obroučkami. „Je to špatné. Mi postřelili třikrát.“

Simone otevřela ústa, ale z úst jí nevyšlo jediné slůvko. Pro tohle prostě neexistovala vhodná slova.

„Zaslechla jsem jednoho policajta mluvit se sestřičkou potom, co Mi odvezli na sál. Ztratila strašně moc krve. Je dro-

bounek, a ztratila spoustu krve. Půjdeš se mnou pro ni darovat krev? Možná nebude přímo pro ni, ale...“

„Jasně. Kam půjdeme?“

Simone nebyla zletilá, a tak potřebovala CiCi. Vystřídaly se, protože spousta lidí dělalo právě to, co ony.

Když do ní zabodli jehlu, Simone odvrátila oči – z jehel se jí dělalo trochu špatně. Potom vypila kelímek pomerančové šťávy, jak jí přikázali.

Na cestě zpátky řekla babičce, že potřebuje jít na toaletu.

„Půjdu s tebou.“

„Ne, to je v pořádku. Jsem hned zpátky.“

Chtěla jít sama hlavně proto, že potřebovala vyzvracet pomerančovou šťávu.

Jenže když vešla dovnitř, uviděla u umyvadla plačící ženu.

Tiffanyina matka. Paní Bryceová byla v sedmém ročníku její učitelkou. Ve stejném roce – a všichni to věděli – se Bryceovi rozvedli, aby se pan Bryce mohl oženit s jinou ženou (mnohem mladší), se kterou měl poměr, protože tahle žena otěhotněla.

Simone si uvědomila, že na Tiffany ani Trenta – chlapce, o kterém byla přesvědčena, že ho miluje – si zatím ani nevzpomněla.

„Paní Bryceová.“

Vzlykající žena se otočila.

„Je mi to líto. Jsem Simone Knoxová. Dřív jste mě učila na střední. Znáš se s Tiffany. Viděla jsem ji dneska večer před... Předtím.“

„Ty jsi tam byla?“

„S Mi-Hi Jungovou a Tish Olsenovou. V kině. Mi zrovna operují, je postřelená. A Tish je mrtvá.“

„Dobrý Bože.“ Stály proti sobě a slzy jim tekly proudem. „Tish? Tish Olsenová? Ach Bože, Bože dobrý.“ Paní Bryceová Simone prudce objala a ta se k ní přitiskla.

„Tiffany je taky na sále. Ona... ještě mi nemůžou nic říct.“

„A Trent? Byla tam s Trentem.“

Paní Bryceová o krok ustoupila, přitiskla si klouby rukou k očím a zavrtěla hlavou. „Za Mi se budu modlit.“ Obrátila se

zpátky k umyvadlu, pustila vodu a pocákala si několikrát tvář. „A ty se modli za Tiffany.“

„Ach ano,“ slíbila Simone a myslela to vážně.

Už neměla pocit, že se potřebuje vyzvracet. Náhle se cítila prázdná.

V čekárně usnula s hlavou v CiCiině klíně. Když se probudila, zůstala schoulená v babiččině náruči, s myslí tak zamlženou, že se jí zdálo, jako by se v místnosti vznášel hustý oblak kouře.

Skrze něj viděla muže se šedivými vlasy, v modrém lékařském úboru, jak mluví s paní Bryceovou. A s panem Brycem, uvědomila si, i s tou ženou, kterou přivedl do jiného stavu a oženil se s ní.

Paní Bryceová znovu plakala, ale ne tak, jak plakala na toaletách. Ruce měla složené v klíně, rty pevně sevřené a stále přikyvovala – a Simone dokonce i skrz závoj mlhy zahlédla vděk.

Tiffany nezemřela, na rozdíl od Tish. Na rozdíl od Trenta.

Ani Mi nezemře. Nesmí!

Čekali. Simone znovu zadřímala, ale tentokrát jen zlehka, takže ucítila, když se CiCi pohnula.

Opět přišel lékař – tentokrát žena s inkoustově černými vlasy staženými z obličejů. Mluvila s přízvukem, nejspíš indickým, což Simone vnímala, ale přestala si ho všímat, když se ženina slova prodrala skrze mlhu.

Mi má operaci za sebou.

Jedna kulka poranila pravou paži. Bez poškození svalů.

Druhá škrábla pravou ledvinu. Opraveno, a nejspíš se to obejde bez trvalých následků.

Dále – zranění hrudníku, plíce plné krve. Vysušení, opravení, transfuze. Kritických dalších dvacet čtyři hodin. Mi je mladá a silná.

„Jakmile ji převezou z pooperačního na JIP, můžete ji vidět. Na chvíli, a jenom po dvou. Je pod sedativy,“ pokračovala doktorka. „Bude spát několik hodin. A vy se pokuste taky si trochu odpočinout.“

Paní Jungová se rozplakala, ale stejně jako paní Bryceová – slzami úlevy.

„Děkujeme. Děkujeme vám. Počkáme, až se vyspí, a pak za ní půjdeme.“ Pan Jung objal manželku kolem ramen.

„Zařídím, aby vás na JIPku pustili. Ale jenom rodinu,“ dodala doktorka s pohledem na Simone a CiCi.

„Tohle děvče patří do rodiny,“ prohlásil pan Jung.

Doktorka zaváhala a znovu pohlédla na Simone. „Potřebuju tvoje jméno kvůli seznamu schválených návštěvníků.“

„Simone Knoxová.“

„Simone Knoxová? Ta, co jako první volala na devět-jedna-jedna?“

„Nevím. Ale ano, volala jsem tam.“

„Simone, tohle bys měla vědět: Tím, že jsi je zavolala tak rychle, jsi dala Mi šanci bojovat. Tvoje jméno na ten seznam přidám.“

Simone se už dávno vrátila domů do své postele k temným, polámaným snům, když Michael Foster seděl u nemocniční postele své ženy, zatímco ona spala.

Až se probudí, bude se znovu ptát po Bradym. Měla narušenou krátkodobou paměť, ale to se prý spraví. Prozatím ji musel po každé, když se probírala, ujišťovat o tom, že syn je v pořádku.

Vděčili za to Reedu Quartermaineovi.

Probere se, pomyslel si. Bude žít.

Ale, kvůli kulce v páteři, už nikdy nebude chodit.

Jedna kulka ji zasáhla těsně pod lopatkou, druhá prolétla dolní částí míchy.

Michael se snažil sám sebe přesvědčit, že vlastně měli štěstí, protože tomu musí věřit, aby dokázal přesvědčit i ji. Kdyby kulka letěla výš, mohla ztratit cit i v trupu a pažích. Mohla třeba dýchat trubičkou a nebýt schopna obrátit hlavu.

Ale měli štěstí. Nepřišla o schopnost ovládat močový měchýř a střeva. Chce to trochu času a terapie – a bude schopná ovládat motorový vozíček, dokonce i řídit.

Ovšem jeho krásná žena, žena milující tanec, už nikdy nebude chodit.

Nikdy už se znovu neproběhne po pláži s Bradym, nepůjde na pěší túru, nebude běhat nahoru a dolů po schodišti v domě, na který si spořili.

A to vše kvůli třem zvráceným, sobeckým parchantům, co se rozhodli vydat na nesmyslnou vražednou stezku.

A Michael ani nevěděl, který z těch tří zranil jeho ženu, matku jeho dítěte a lásku jeho zatraceného života.

Nezáleží na tom, pomyslel si. Udělali to všichni.

John Jefferson Hobart, řečený JJ, sedmnáct let.

Kent Francis Whitehall, šestnáct let.

Devon Lawrence Paulson, šestnáct let.

Teenageři. Sociopati, psychopati. Je jedno, jakou nálepku jim cvokaři dají.

Michael znal počet mrtvých, alespoň tedy ten platný ve čtyři ráno, kdy to naposledy zjišťoval. Osmdesát devět. A jeho Lisa byla jednou ze dvou set čtyřiceti dvou zraněných.

Protože tři pokřivení kluci, vyzbrojení až po zkurvené zuby, prostě vešli v pátek večer do obchodáku s cílem zabíjet a mrzačit.

Mise splněna.

Michael je nepočítal mezi mrtvé – nezasloužili si, aby je tam počítal. Ale byl vděčný policajtce, která zastřelila Hobarta, a byl vděčný také za to, že se ti dva zbylí zabili sami – nebo navzájem.

Tenhle detail zůstával ke čtvrté ranní nejasný.

Nebude žádný soud... I za to byl Michael vděčný, a ještě za to, že on, muž, který se zapřísáhl zachraňovat životy, nemusí trávit bezesné noci představami, jak je zabije sám.

Lisa se zavrtěla, a tak se přisunul blíž. Když otevřela oči, sklonil se k její ruce a políbil ji.

„Brady?“

„Je v pořádku, zlato. Je s tvou mámou a tátou.“

„Držela jsem ho za ruku. Snažila jsem se ho popadnout a utéct, ale pak...“

„Je v pohodě, zlatíčko Liso, je v pohodě.“

„Jsem strašně unavená.“

Když usnula, Michael dál upíral oči na její spící tvář.

Reed se probudil za svítání. V hlavě mu bušilo, oči ho pálily a v krku měl sucho jako na poušti. Nejhorší kocovina na světě bez jediné kapky alkoholu.

Osprchoval se – už potřetí od chvíle, kdy se vrátil domů k vyčerpaným, ale vděčným rodičům a vzlykající, neustále na něm visící sestře. Nedokázal se prostě smířit s tím, jak mu Angina krev prosákla skrz kalhoty až na kůži.

Hodil do sebe ibuprofen a zapil ho vodou přímo z kohoutku.

Potom zapnul počítač a našel zprávy o střelbě.

Prostudoval si jména střelců a jejich fotografie. Napadlo ho, že Whitehall mu připadá povědomý, ale nedokázal přijít na to, odkud by ho měl znát.

Paulsona poznal ihned. Viděl ho, jak se smíchem rozstřílel na kaši jakéhosi muže.

Angie zabil jeden z těch dvou, protože zprávy tvrdily, že třetí vrah, Hobart, se vůbec nedostal ven z kina.

Jeden z nich zabil i Justina, kluka, co v Mangii uklízel nádobí. Byla to jeho první brigáda. A Lucy, číšnici, která měla v plánu jít na konci roku do důchodu, naskočit do karavanu a s manželem procestovat celou zem.

A taky zákazníky. Nevěděl kolik.

Dory byla v nemocnici. Stejně tak i Bobby a Jack a Mary.

Rosie řekla, že chlapec se zbraněmi vešel skleněnými dveřmi, pokropil hlavní jídelnu sprškou kulek a pak zase vyšel ven. Deset, dvacet sekund. Víc ne.

Reed si přečetl očitá svědectví, a to z GameStopu si přečetl ještě jednou.

Slyšeli jsme střelbu, ale vůbec jsme netušili, o co jde. V obchodě bývá hluk. A pak kdosi vběhl dovnitř a křičel, že někdo střílí lidi. Krvácel, ale zdálo se, že si ani neuvědomuje, že je postřelený.

A právě v tu chvíli začal manažer obchodu – nevím, jak se jmenuje – křičet, ať se schováme do zadní místnosti. Někteří lidé přesto vyběhli ven, i když se střelba přibližovala... Manažer tedy pořád opakoval, ať všichni padáme dozadu. Bylo tam opravdu těsno... Ještě nikdy v životě jsem se nebál tak, jako když jsem se tísnil v té malé místnosti. Lidé plakali a modlili se, ale manažer nám řekl, že musíme zůstat potichu.

A pak jsme uslyšeli střelbu přímo před obchodem, taky tříštění skla. Myslel jsem, že všichni umřeme, ale náhle to zase přestalo, nebo se to možná přesunulo dál. Manažer chtěl, abychom všichni zůstali, kde jsme, dokud nepřijde policie, jenomže někdo zpanikařil – alespoň myslím –, a vyrazil ven a pár lidí vyběhlo za ním. Potom se konečně objevila policie a odvedla nás... Jsem přesvědčený, že ten chlapec, ten mladý manažer s tlustými brýlemi, nám všem zachránil život.

„Dobrá práce, Chazi,“ zamumlal Reed.

V kuchyňce svého malého bytečku si Essie uvařila plnou konvku kávy. Když ji teď postavili mimo službu, má spoustu času vypít celé litry kafe.

Velící důstojník Essie ujistil, že se ke své práci vrátí – a navíc nejspíš dostane medaili – ale že je třeba, aby vše proběhlo tak, jak má, tedy podle předpisů. Nejenže vystřelila ze zbraně, ale dokonce někoho zabila.

Svému velícímu Essie věřila a taky věděla, že jenom dělala svoji práci, ale došlo jí, že bude tak trochu nervózní až do chvíle, kdy ji skutečně očistí a ona se vrátí do práce. Neuvědomovala si, jak moc potřebuje být policistkou, dokud se neobjevila bytí mizivá možnost, že by ji propustili.

Zatímco stará kočka podřimovala na polštářku, Essie si připravila bagel a vzala si i poslední banán. Protože jí velikost a uspořádání bytu umožňovalo dohlédnout na obrazovku i od kuchyňského/jídelního/pracovního stolu, posadila se k němu a zapnula televizi.

Věděla, že média znají její jméno, a když o něco dříve mrkla z okna, uviděla důkaz, že ji vystopovali. Nehodlala vyjít z bytu přímo do salvy otázek a kamer. Někdo jim dal také číslo na její pevnou linku, proto odpojila i telefon. Neustálé vyzvánění jí přílišně lezlo na nervy.

Mobil zůstal prozatím bezpečný. Pokud by jí chtěl zavolat parták nebo velící důstojní, mohli. A navíc měla e-mail.

Otevřela si k jídlu laptop, aby se podívala, zda se v ranních zprávách neobjeví nové, jí dosud neznámé informace.

Na laptopu si sepsala seznam jmen, která dosud měla jenom v hlavě.

Simone Knoxová, její matka, a sestra. Reed Quartermaine. Chaz Bergman. Michael, Lisa a Brady Fosterovi. Mi-Hi Jungová.

Ještě se s nimi všemi spojí.

Poznamenala si také jména střelců. Měla v úmyslu vyhrabat všechno, co jen bude možné, o nich samotných, o jejich rodinách, učitelích, kamarádech, zaměstnavatelích, pokud tedy nějaké měli. Chtěla je poznat.

Napsala si počty – současné – mrtvých a zraněných. Přidala jména, pokud je znala. Zbytek doplní.

Dělám jenom svou práci, pomyslela si, když se dívala, když jedla, když pracovala. Ale to neznamená, že to není osobní.

CiCi Lennonová žila podle vlastních pravidel. Dvě z těch nejdůležitějších – *Snaž se nikomu neublížit a Měj odvahu říkat, co si myslíš* – šly často proti sobě, ale výsledek byl v souladu s dalším pravidlem *Bud' svině, když je to potřeba*, a tak to určitým způsobem fungovalo.

Její rodiče, rozvážní metodisté a tradiční republikáni, měli dům v Rockpointu, elitářském přístavním předměstí Portlandu v Maine. Otec, finanční ředitel, a matka, žena v domácnosti (což o sobě s pýchou prohlašovala sama), byli členy venkovského klubu, každou neděli chodili do kostela a pořádali večere pro své přátele. Otec si každé tři roky kupoval nový Cadillac,

v sobotu ráno hrával golf a v neděli odpoledne tenis (s manželkou jako spoluhráčem do dvouhry) a sbíral známky.

Matka chodívala každé pondělí ke kadeřníkovi, ve středu hrávala bridž a patřila do spolku zahrádkářů. Debora (nikdy Deb ani Debbie) Lennonová si schovávala kapesné v bílé rukavičce v horní zásuvce prádelníku, nikdy v životě nevypsala šek ani jinak nezaplatila žádný účet, a každý den kvečeru vítala manžela s čerstvě obnoveným make-upem. Pro uvolnění po práci mu míchávala drink – suché martini, jedna oliva, nebo – v letní sezoně – gin s tonikem a troškou limetky.

Lennonovi zaměstnávali hospodyni (docházela každý den), zahradníka (chodil jednou za týden) a v létě i chlapce na údržbu bazénu. Měli vlastní letní sídlo v Kennebunkportu a, sami sebou i ostatními lidmi, byli pokládáni za opěrné sloupy celé obce.

CiCi se přirozeně vzpírala všemu, co byli a co představovali.

Jak jinak by dítě šedesátek mohlo popouzet konzervativní rodiče, než vášnivým přimknutím k alternativní kultuře? CiCi odvrhla patriarchální uspořádání církve – i jejich životního stylu – protestovala proti vládě, aktivně demonstrovala proti válce ve Vietnamu a doslova spálila svou podprsenku.

V sedmnácti letech se sbalila a odjela stopem do Washingtonu na pochod. Od té doby se, kromě sexu, drog a rokenrolu, věnovala hlavně cestování. Jaro strávila v New Orleansu, kde se dělila o zchátralý dům se skupinou umělců a muzikantů. Malovala pro turisty – tenhle talent měla vrozený.

Do Woodstocku odjela v dodávce, kterou pomohla přemalovat na psychedelický div světa. Někdy během deštěm promáčené blaženosti toho srpnového víkendu počala dítě.

Když si uvědomila, že je těhotná, skoncovala s drogami a alkoholem, přizpůsobila svou vegetariánskou výživu (stejně jako to v následujících desetiletích udělala z nejrůznějších důvodů ještě nesčetněkrát) a připojila se ke komuně v Kalifornii.

Malovala, naučila se tkát, sázela a sklízela zeleninu, vyzkoušela lesbický vztah, který ztroskotal – ale vyzkoušela to.

Dceru porodila na skládacím lehátku na polorozpadlé farmě: došlo k tomu jednoho krásného jarního odpoledne, zatímco na gramofonu to roztáčela Janis Joplin a za otevřeným oknem se ve vánku pohupovaly tulipány.

Když bylo Tulip Joplin Lennonové šest měsíců, CiCi se zastesklo po zelení východního pobřeží a přidala se ke skupině cestujících muzikantů. Po cestě se na chvíli dala dohromady s dalším muzikantem/skladatelem, který jí, zkouřený, nabídl tři sta dolarů za to, že ho namaluje.

Udělala to, zatímco on měl na sobě pouze svou kytaru Fender Stratocaster a pár okovaných bot.

CiCi pokračovala dál, ale námět jejího obrazu dostal smlouvu na nahrávku a její malbu použil na přebal. A šťastnou shodou okolností se jeho singl „Sbohem, CiCi“ stal jedním z hitů top 40 a celé album bylo zlaté.

O dva roky později, zatímco CiCi s Tulip žila v komunitním domě v Nantucketu, se skladatel předávkoval. Malba byla vydražena v aukci a prodala se za tři miliony dolarů.

A to odstartovalo CiCinu kariéru jako umělkyně.

Sedm let poté, co se vydala stopem do D.C., dostal CiCin otec rakovinu slinivky. I když rodičům tu a tam posílala pohlednice a fotografie vnučky Tulip a občas jim telefonovala, komunikace zůstala vždy jenom nahodilá a navíc napjatá.

Jenže když se matka v telefonu totálně sesypala, CiCi se zařídila v souladu s dalším ze svých pravidel: Když můžeš, pomáhej.

Sbalila dcerku, umělecké potřeby a kolo do starého otřískaného kombíka z třetí ruky a vydala se domů.

Zjistila přitom pár věcí.

Zjistila, že její rodiče se vzájemně hluboce milují, ale že tahle hluboká láska neznamená, že si matka dokáže poradit se špinavou prací. Zjistila také, že dům, ve kterém vyrostla, už nikdy nebude jejím domovem, ale že je schopna v něm žít, dokud to bude mít nějaký smysl.

Zjistila, že otec si přeje zemřít doma, a protože ho milovala – překvapivě – rozhodla se, že se sakra dobře postará o to, aby se

mu přání splnilo. Rázně zamítla matčino doporučení soukromé školy pro Tulip a přihlásila dceru na místní veřejnou základku. Zatímco CiCi vozila otce na chemoterapie, na kontroly k lékařům a uklízela zvrátky, její matka se nadšeně starala o vnučku.

CiCi také najala zdravotního bratra, a jeho soucit, laskavost a láska k rocku z nich udělala přátele na celý život.

Jednadvacet měsíců CiCi pomáhala opatrovat umírajícího otce a zvládala domácnost, zatímco matka se utíkala k popírání nemoci a rozmazlování Tulip.

Když otec zemřel – nablízku manželky, která jej milovala, a dcery, která ho přitom držela za ruku – CiCi si během několika dalších měsíců uvědomila, že její matka nikdy nebude nezávislá a nikdy se nenaučí, jak udržet účet v kladných číslech ani jak opravit kapající kohoutek.

A uvědomila si i to, že se totálně zblázní, jestli zůstane na předměstí v ne-až-tak-malém sídle s ženskou, která sotva dokáže pochopit, jak se vyměňuje žárovka.

Protože otec matku zajistil více než dobře, CiCi najala finančního poradce, opraváře na zavolání a nadšenou mladou hospodyni (ta původní odešla do důchodu), která matce měla posloužit i jako společnice.

Když se CiCi dozvěděla – během těch jednadvaceti měsíců – že otec změnil závěť a zanechal jí milion dolarů (po zdanění), nejprve dostala vztek. Nechtěla ani nepotřebovala jeho konzervativní pravičácké prachy. Dokázala sebe i Tulip uživit svým uměním, a taky to dělala.

Vztek pominul, když vzala Tulip na vyjíždku trajektem na ostrov Tranquility a uviděla ten dům. Zamilovala se do jeho rozlehlosti, do širokých teras v prvním a v druhém patře, do výhledu na vodu, úzký kousek pláže a křivku kamenitého pobřeží.

Mohla tu malovat navždy.

Cedule NA PRODEJ byla přesně to pravé – znamení.

A dům stál pouhých pětáctyřicet minut cesty trajektem z Portlandu – dostatečně daleko (díkybohu!) od matky, ale dostatečně blízko k potlačení pocitu viny. A v dosahu jízdy na kole existovala vesnice se šťastnou uměleckou komunitou.

CiCi dům koupila – po tvrdém vyjednávání – za hotové, a začala tak novou životní kapitolu.

A teď byla zpátky na elitářském předměstí – jen na skok, jak doufala – v domě dcery, která se vždy podobala spíše své babičce než matce, ačkoliv CiCi se odjakživa snažila vštípit Tulip smysl pro dobrodružství, nezávislost a svobodu.

Ale CiCi zde zkrátka byla, protože pořád platilo pravidlo *Když můžeš, pomáhej*. A vnučky milovala tak, že se to ani nedalo vyjádřit.

V elegantní moderní dceřině kuchyni připravila snídani a také odpojila telefony a zatáhla záclony i závěsy, protože se venku shromažďovali reportéři.

Když poslouchala zprávy v televizi, zjistila, že stále opakují Simonin hovor na devět-jedna-jedna. CiCi zamrazilo v zádech. Kdosi nejen že poskytl médiím záznam hovoru, ale dal jim i Simonino jméno.

Když potom seděli s Wardem a Tulip ve snídaňovém koutku kuchyně, CiCi nadhodila:

„Nechte mě odvézt Simone na ostrov. Alespoň dokud nezáčne škola.“

„Potřebuje být doma,“ začala Tulip.

„Tisk ji nenechá na pokoji. Byla první, kdo zavolal o pomoc, a je to krásné šestnáctileté děvče. Jedna z jejích kamarádek je mrtvá, druhá v nemocnici. Mi přečkala noc,“ dodala CiCi. „Pořád je v kritickém stavu, ale zvládla to.“

Ward přerývaně vydechl. „Když jsem tam volal, nechtěli mi nic říct.“

CiCi se na něho podívala. Je to dobrý chlap, pomyslela si. Dobrý chlap, dobrý manžel a dobrý otec. A právě teď vypadal vyčerpaně.

„Hwan je donutil, aby moje a Simonino jméno přidali na seznam rodinných příslušníků.“ Protože Ward byl dobrý chlap, CiCi natáhla ruku a položila ji na jeho. „Měl bys mu zavolat.“

„Udělám to. Jasně, zavolám mu.“

CiCi teď položila ruku na dceřinu. „Tulip, já vím, že svoje holčičky potřebuješ, a ony teď potřebují tebe. Zůstanu tu tak

dlouho, dokud budu prospěšná. Simone neodjede, dokud si nebude jistá, že jsi v pořádku, a že je v pořádku i Mi. A mám dojem, že si s ní budou chtít promluvit i policisté.“

„Připravím prohlášení pro tisk,“ řekl Ward. „Máš pravdu. Určitě ji nenechají na pokoji.“

„Ty máš taky pravdu. Ale až bude po všem, nechte mě Simone vzít s sebou a dopřát jí pár týdnů klidu a míru. Dokonce i s těmi šílenými letními davy lidí na ostrově jí tohle můžu poskytnout – a taky Mi, až se zotaví. Nikdo ji, nebo je, nebude otravovat, o to se postarám. A Simone bude potřebovat někoho, s kým by si mohla o tom všem promluvit, někoho jiného než nás. Mám přítele. Část léta trávívá na ostrově. Je to terapeut s ordinací v Portlandu. Warde, prověř si jeho reputaci, jestli chceš. A můžeš se s ním setkat a promluvit si s ním.“

„Udělám to.“

„A zjistíš, že je opravdu velice schopný. Simone o té věci potřebuje s někým mluvit. Stejně jako ty a Natalie, zlato.“

„Já s nikým mluvit nechci, ani se s nikým setkat. Prostě chci sedět doma se svou rodinou.“

CiCi se chystala něco říct, ale Ward varovně zavrtěl hlavou.

„Okay, zkus o tom aspoň popřemýšlet. A taky připomínám, že Simone ostrov miluje.“

„Ještě si o tom pohovoříme,“ prohlásil Ward. „A nabídky si vážíme, CiCi, opravdu–“

„Dej pokoj. Rodina dělá to, co rodina potřebuje. A právě teď tahle rodina potřebuje víc kafe.“

Když Cici vstala, aby uvařila kávu, vešla do kuchyně Simone. Byla bledá, pod unavenýma, opuchlýma očima ostře vystupovaly tmavé kruhy.

„Mi se probrala. Sestra říkala, že tam s ní byl doktor, a její táta říkal – říkal, že se po mně ptala. Musím jít za Mi.“

„Jasně že jo, ale napřed se potřebuješ nasnídat. Nechceš přece, aby Mi viděla, jak jsi strašně bledá. To by jí nepomohlo, aby se cítila líp, že ne, Tulip?“

„Pojď, posad' se, zlatíčko,“ pobídla ji matka.

„Nemám hlad.“

„Jenom něco malého. CiCi ti připraví jenom něco malého.“

Simone se posadila a pohlédla matce do tváře. Viděla obvazy a modřiny. „Cítíš se líp?“

„Ano.“ Ale Tulip vyhrkly slzy.

„Neplač, mami. Prosím.“

„Nevěděla jsem, kde jsi. Praštila jsem se do hlavy, a chudinka Nat...“ Tulip vzlykla. „Byla to jen minutka, ale minutka zmatku a hrůzy. Slyšela jsem výstřely a křik, a nevěděla jsem, jestli jsi v pořádku, jestli jsi v bezpečí. Víím, že Mi tě chce vidět, jenže alespoň na chvíličku tě potřebuju jako první já.“

„Nevěděla jsem, jestli jsi ty a Nat... Nevěděla jsem.“ Simone se posadila vedle matky a přitiskla tvář k jejímu ramenu. „Když jsem se probudila, myslela jsem, že to všechno byl jenom zlý sen. Jenže nebyl.“

„Už jsme v pořádku.“

„Tish není.“

Tulip ji hladila a houpala ji. „Zavolám její tetě. Zavolala bych její mámě, ale – myslím, že raději zavolám její tetě. Zeptám se, jestli můžeme nějak pomoci.“

„Trent je taky mrtvý.“

„Ach, Simone.“

„Než jsem sešla dolů, viděla jsem ve zprávách jména a fotky těch, co to udělali. Bože... Chodili se mnou do školy! Znáím je! S jedním z nich jsem chodila do třídy, a oni zabili Tish a Trenta.“

„Teď na to nemysli.“

Popírání, pomyslela si CiCi, přesně jako Tulipina babička. Zavírej před těmi ošklivými věcmi oči, jak jen to jde.

CiCi sledovala, jak Simone vstává a sedá si na lavici naproti rodičům.

„Ve zprávách říkali moje jméno. A když jsem koukla z okna... Venku je spousta reportérů.“

„S tím si vůbec nedělej starosti,“ ozval se Ward. „Já se o ně postarám.“

„Znají moje jméno, tati,“ zajíkla se Simone. „A můj hlas – přehrávali můj hovor s policií. Mají mou fotku z ročenky. Nechci s nimi mluvit, ne teď. Potřebuju jít za Mi.“

„Tvůj taťka si s nimi promluví,“ ozvala se rázně CiCi a postavila před Simone míchané vajíčko, dva plátky slaniny a to-pinku s máslem. „A mamka ti pomůže trochu se nalíčit. Moje Tule to vždycky s make-upem uměla. Vlasy ti schováme pod basebalovou čapku, nasadíš si wayfarerky a projdeme spolu za-dem, zatímco taťka je vepředu zaměstná. Přes zadní dvorek do-jdeme k mému autu, stojí na příjezdové cestě k Jeffersonovým. Včera večer jsem jim volala a domluvila to s nimi. A pak už stačí, abychom zavolali do nemocnice a požádali, aby nás pus-tili dovnitř bočním vchodem.“

„Zatraceně dobrej plán,“ zamumlal Ward.

„Když musíš tu a tam rychle zmizet z hotelů, motelů a tak, naučíš se, jak se to dělá. Dostaneme tě za Mi.“ CiCi přešla ru-kou po Simoniných rozčuchaných vlasech. „Jenom se napřed trochu najez.“

Kapitola čtvrtá

Fungovalo to přesně tak, jak CiCi řekla. I když to Simone připadalo jako nějaký divný sen – jeden z těch, které mí-vala, když nebyla tak úplně vzhůru a současně ani nespala. Všechno jí připadalo jasné a zároveň rozmazané a všechny zvuky jako by procházely jakýmsi tunelem plným ozvěn.

Ale když ji CiCi zavedla na JIPku, Simonino srdce začalo bít tak hlasitě a rychle, že jí připadalo, jako by ji zevnitř svíraly něčí ruce. Tenhle pocit ji vrhl přímo zpátky do kabinky toalety, kde se choulila s mrtvým telefonem a hrůzou.

„CiCi.“

„Dýchej. Nádech nosem, jako bys měla v břiše balon a chtěla ho nafouknout, a výdech nosem, jako bys ho vypouštěla. Do-vnitř a ven,“ broukala CiCi s rukou kolem Simonina pasu. „Tak

je to správně. Jsi v pořádku. Mi bude taky v pořádku, tak hezky dýchej kvůli ní. Koukni, támhle je Nari.“

Nari, tvář bledou únavou, oči s tmavými kruhy, se zvedla a přešla k nim. „Rodiče jsou uvnitř s Mi. Doktoři říkali, že ji už brzy, možná dneska, převezou na obyčejný pokoj, protože se její stav zlepšil.“

„Je jí líp?“ Simone se v krku udělal knedlík. „Opravdu je jí líp?“

„Je jí líp, přísahám. Vypadá...“ Nari se zachvěly rty, a tak je stiskla k sobě. „Vypadá velice křehce, ale je jí líp. Museli jsme jí říct o Tish. Chce tě vidět, Simone, strašně moc.“

„Nari, zlatíčko, ty jsi tu byla celou noc?“ zeptala se CiCi.

„Prarodiče vzali brášku domů. Já jsem tu zůstala s našima. Prostě jsme ji nemohli opustit.“

„Dojdu ti sehnat trochu kafe. Nebo čaj? Limču?“

„Za kafe budu vděčná.“

„Simone, posad se s Nari. A Nari, až vyjde taťka s mamkou ven, měli byste vy tři jít domů a trochu se vyspat. Simone a já tu zůstaneme. Začneme chodit na směny tak, aby tu vždycky někdo byl. No tak se běž posadit.“

„Nevím, jestli budou chtít odejít,“ prohlásila Nari, když CiCi odešla sehnat kávu.

„CiCi je přesvědčí. V tom je dobrá.“ Být kvůli Mi statečná znamená začít právě teď, pomyslela si Simone, když Nari vedla zpátky k židlím. „Budeme se střídat, aby tu Mi nikdy nebyla sama.“

„Vzpomíná si. Alespoň na něco z toho si vzpomíná. Dnes ráno s ní mluvila policie. Doktoři jim dovolili jenom pár minut. Ty už jsi s policií mluvila?“

„Dneska ne. Dneska ještě ne.“

CiCi se vrátila s Coca Colou pro Simone a s kávou pro Nari. „Spousta smetany, troška cukru, že?“

„Ano.“ Nari se podařilo pousmát. „Pamatujete si to.“

„Mám to uložené“ CiCi si ťukla prstem na spánek a posadila se. „Pár let jsem tu a tam dělala bedňáka. Naučíš se uložit si v hlavě, jak mají lidi rádi svoje kafe, likéry nebo sex.“

„CiCi.“

„Životní zkušenosti, děvčátka. Chodíš s někým, Nari?“

Simone netušila, jak to babička dělá, ale chápala, proč to dělá. Vyvedla Nari do normálního světa; během tří minut se o chlapi, se kterým začala Nari chodit, dozvěděla víc, než zřejmě tušila celá Jungova rodina. Irský katolík z Bostonu – a zrovna jel za Nari sem do nemocnice, aby ji podpořil.

Když Miini rodiče vyšli ven, CiCi vstala, rychle přešla k nim a oba objala. Během jejich tlumeného rozhovoru si Simone všimla, jak se paní Jungová se slzami v očích ohlíží po dveřích, ale CiCi prostě dál mluvila svým tichým, uklidňujícím tónem.

Jako ve snu, pomyslela si Simone znovu, když během pár minut Jungovi souhlasili s tím, že si na chvíli odskočí domů.

Potom se CiCi posadila a poplácala Simone koleno. „Myslí si, že neusnou, ale usnou. Tělo i duše potřebují dobíjet, a duše vždycky vede tělo.“

„Nevěděla jsem, že Nari má opravdového kluka.“

„Ani já ne, dokud mi neřekla, že se vším praštil a jede sem za ní. Tak. A teď chci, abys myslela na silné, pozitivní věci.“

S prstem tükajícím do vzduchu CiCi věnovala Simone chápavý pohled. Její oči Simone pokládala za zlaté, a vlastně měly stejný odstín jako její.

„A nemysli si, že nevidím, jak se na mě právě v duchu šklebíš. I přesto na ně myslí. Budete spolu plakat, ale to hojivá věc, ať už ti to teď tak připadá nebo ne. Vyslechneš ji a řekneš jí pravdu o čemkoli, na co se tě zeptá, protože pokud teď nebudete jedna k druhé upřímná, už nikdy si nebudete věřit.“

„Nechci říkat nic, co by jí přitížilo.“

„Už to je těžké a vy si tím projdete společně. Potřebujete mezi sebou upřímnost. Táhle je její ošetřovatelka. Tak běž, zlato. Buď statečná a silná.“

Simone si nepřipadala ani statečná, ani silná, a všechno se ještě zhoršilo, když přes sklo uviděla Mi.

Vypadala strašně drobounká a nemocná. Křehká, popsala to Nari, ale v Simoniných očích se Mi zdála rozbitá. Jako něco křehkého, co kdosi upustil a roztříštil.

Miiny vyčerpané oči pohlédly do jejích, a objevily se v nich slzy.

Simone si nepamatovala, jak vešla dovnitř. Nemohla si vzpomenout, jestli jí sestra řekla, že se Mi nemá dotýkat. Ale musela, prostě musela.

Přitiskla svou tvář k Miině a sevřela její ruce, slabounké jako ptačí křídla.

„Myslela jsem – bála jsem se, že mi lžou.“ Miin hlas, slaboučký jako její ruce, se zalykal vzlyky. „Bála jsem se, že jsi taky mrtvá a že mi to jen nechtějí říct. Bála jsem se...“

„Nejsem. Jsem tady. Nic se mi nestalo. Nebyla jsem tam. Šla jsem pryč.“

Simone slyšela sama sebe – a slyšela i CiCi: Naslouchej jí.

„Je Tish opravdu mrtvá?“

S tváří stále přitisknutou k Mi Simone přikývla.

Plakaly spolu, a Miino křehké tělíčko se otřásalo, jako by s ní cloumal vítr.

Po chvílce se Simone posunula, usadila se na kraji postele a vzala Mi za ruku.

„Vešel dovnitř,“ šeptla Mi. „Napřed jsem ho vůbec neviděla. Pak jsem slyšela střelbu a křik, ale všechno se stalo strašně rychle a my vůbec nevěděly, co se děje. Tish řekla, „Co je to?“ a pak...“

Mi zavřela oči. „Mohla bych dostat trochu vody?“

Simone vzala kelímek s kloubovým brčkem a podržela ho Mi u úst.

„Střelil ji. Simone, on ji střelil, a já jsem cítila... no, strašnou bolest... A Tish na mě upadla, prostě se na mě sesunula a já jsem cítila další bolest... a ona sebou škubala. Simone, on do ní dál střílel a ona ležela na mně... a umřela. A já ne. Zachránila mě. Řekla jsem to policajtům. Nemohla jsem se hýbat. Nemohla jsem jí pomoci... Ale... celé mi to připadalo neskutečné. On prostě pořád střílel a střílel, a najednou všechno přestalo. Tedy střelba. Ale lidi pořád křičeli a plakali. Já... já nemohla křičet ani se pohnout... Myslela jsem si, že jsem mrtvá a pak... pak jsem nejspíš omdlela. Nepamatuju si nic, dokud jsem se neprobrala tady.“

Miiny prsty se sevřely, lehounce jako pírkó, kolem Simoni-
ných. „Umřu?“

Řekni jí pravdu.

„Byla jsi ošklivě zraněná a my jsme se moc báli. Trvalo to
hodiny, než doktorka vyšla ven, ale řekla, že sis vedla opravdu
dobře. A dneska tě převezou z JIPky, protože už nejsi v kritickém
stavu. CiCi je tu se mnou – a přemluvila vaše, aby šli na chvíli
domů a prospali se. Kdybys umírala, nikdy by domů nešli.“

Mi znovu zavřela oči. „Tish umřela. Proč?“

„Nevím. Pořád si myslím, že to není pravda.“

„Šla jsi na záchod. Co se stalo?“

„Právě jsem se vracela a uslyšela hluk... Myslela jsem si, že
je z toho filmu, ale někdo – nějaký pán – vyrazil ze dveří a sna-
žil se utéct, jenže hned upadl. Viděla jsem, že je celý od krve.
Podívala jsem se dovnitř, jenom na vteřinku, a viděla jsem – vi-
děla jsem, že tam někdo střílí... Utekla jsem zpátky na záchod
a zavolala devět-jedna-jedna. Řekli mi, abych zůstala tam, kde
jsem, abych se schovala a počkala – a vtom mi chvíli telefon.“

Mi se pousmála. „Zase jsi ho zapomněla nabít.“

„Už nikdy nezapomenu, nikdy... Za chvíli dorazila poli-
cie. Policajtká. A já jsem jí dala vaše jména a taky mamčino
a Nataliino.“

„No jo, byly v obchodáku. Zapomněla jsem.“

„Stříleli tři, Mi. Říkali to ve zprávách. Dva v obchodáku, je-
den v kině.“

„A tvoje mamka a Natalie?“

„Jsou v pořádku. Mamka měla otřes mozku a pořezalo ji le-
tící sklo. Nat ji odtáhla za pult. Je v pohodě, obě jsou v po-
hodě.“ Simone se na chvíli odmlčela, potom s povzdechem
pokračovala: „Víš... Ti tři zabijáci lidí – my jsme je znaly.“

„Znaly jsme je?“ hlesla Mi nechápavě.

„Ano. A jsou mrtví. Jsem moc ráda, že jsou mrtví. První je...
JJ Hobart.“

„Ach můj Bože!“

„Pak Kent Whitehall a Devon Paulson. Ti stříleli v ob-
chodáku. JJ v kině.“

„Zabil Tish. Skoro každý den jsem je potkávala ve škole a... zabili Tish.“

„A Trenta. Je mrtvý. Tiffany je ošklivě zraněná. Včera večer jsem viděla její mámu. JJ ji postřelil. Možná má poškozený mozek a její tvář... Nevím, jak moc špatné to s ní je.“

„Věděla jsem, že zvláště JJ byl zlý, občas moc hloupě zlý, ale...“ Miiny oči s podlitinami znovu přetékały slzami. „Bože, to já jsem vybrala ten film. Chtěla jsem vidět právě tenhle film – a teď je Tish mrtvá.“

„Mi, není to tvoje chyba. Nebyla moje chyba, že jsem šla na záchod a nebyla jsem s vámi. Ale připadá mi to tak, opravdu mi to tak připadá, i když... můžou za to ti tři. Oni vraždili, Mi. Nenávídím je. Vždycky je budu nenávidět.“

„Jsem už strašně unavená,“ zamumlala náhle Mi a zavřela oči. „Ale nechoď pryč.“

„Zůstanu v čekárně,“ řekla rychle Simone, protože ve dveřích se objevila sestřička a gestem jí dala najevo, že má odejít. „Jsem hned za dveřmi, nikam nepůjdu.“

Jednou nebo dvakrát v minulosti měl Reed zajímavé sny o tom, jak Angie svléká. Teď po mnoha vracejících se nočních můrách o tom, jak se ukrývá vedle jejího mrtvého těla, seděl v zadní řadě metodistického kostela na jejím pohřbu.

Téměř si účast tady rozmluvil. Nebyli přátelé, vlastně ji ani neznal. Vlastně ani nevěděl, že jsou její rodiče rozvedení, nebo že hrála na flétnu nebo že měla bratra u mariňáků.

Možná by tyhle věci zjistil, kdyby spolu šli do kina nebo na pizzu nebo na procházku po pláži. Jenže to se nestalo.

A teď si připadal ztracený a hloupý, když seděl mezi plačícími lidmi, kteří ji skutečně znali a měli ji rádi.

Ale musel přijít. Nejspíš byl posledním člověkem – pokud nepočítá zákazníky – který s ní mluvil. A strávil ty příšerné minuty ukrýváním malého kluka v jejím stánku s jejím tělem přímo... tam.

Měl její krev na botách a na kalhotách.

A tak teď seděl na Angiině pohřbu, lidé kolem se modlili, vzlykali a pronášeli srdceryvné oslavné řeči, a on zde seděl v obleku, co mu byl těsný v ramenou. Když přijel na léto domů, matka chtěla, aby si koupil nový, ale on to zavrhl jako zbytečné utrácení.

Jako obvykle měla matka pravdu.

Myšlenky na oblek mu teď připadaly nemístné. A tak myslel na tři tváře, které znovu a znovu vídal ve zprávách i ve svých snech.

Všichni mladší než on, a jeden z nich zabil Angie.

Hobart ne, uvědomil si. Ten byl v kině, a ta policajtky – důstojnice McVeeová – ho zastřelila. Zprávy tvrdily, že Hobart v kině předtím pracoval a že té trojce velel.

Ale Angie zabil Whitehall nebo Paulson.

Na fotkách v televizi, v novinách a na internetu vypadali normálně.

Přitom normální nebyli.

Reed teď už o nich – o třech zabijácích, co během osmiminutových jatek zastřelili dívku, která se mu líbila – věděl víc. Hobart žil se svým otcem po ošklivém rozvodu. Jeho mladší sestra žila s matkou. Otec, vášnivý sběratel zbraní, učil děti lovit a střílet.

Whitehall žil s matkou a nevlastním otcem, bratrem a sestrou. Jeho otec, momentálně nezaměstnaný, několikrát skončil v base: opilecké výtržnosti, řízení pod vlivem. Whitehall – jak tvrdili sousedé – se s nikým moc nestýkal a měl problémy s drogami.

Zato Paulson byl vzorný student. Dobré známky, bezproblémový rodinný život, jedináček. Býval členem skauta – a měl bobříka za sportovní střelbu. Byl také juniorským členem Střelecké organizace USA a pošilhával po olympiádě.

Jeho otec závodil za USA v Sydney v roce 2000 a v Athénách v roce 2004.

Paulsonovi známí tvrdili, že si všimli změny (zpětně) asi před půl rokem – prý se najednou víc uzavíral do sebe.

Což se stalo zhruba ve stejné době, kdy se dívka, která se Paulsonovi líbila, rozhodla, že jí se líbí někdo jiný, a on se dal dohromady s Hobartem.

A ve stejné době, kdy budoucí masoví vrazi začali navzájem přizívat svůj vnitřní hněv.

Zdokumentovali jej, alespoň podle tvrzení novinářů, v počítačových souborech, které vyšetřovatelé stále ještě zkoumali. Reed studoval jejich zprávy i pouhé spekulace na internetu, sledoval zpravodajské relace a vedl nekonečné rozhovory s Chazem i ostatními.

Moc potřeboval vědět, prostě vědět PROČ, jenže očekával, že bude trvat věčnost, než se vše dostane na veřejnost – jestli k tomu vůbec někdy dojde.

Z útržků, které si Reed poskládal ze zpráv, drbů a rozhovorů, Hobart prostě všechny nenáviděl. Matku, učitele, spolupracovníky. Černochoy, Židy a gaye..., ale hlavně prostě nenáviděl. A rád něco zabíjel.

Whitehall zas nenáviděl svůj život: chtěl být někdo, a věřil, že se všichni a všechno proti němu spiklí. Sehnal si brigádu – v obchodáku – a během dvou týdnů dostal padáka. Za to, že chodil do práce sjetý, jak tvrdil bývalý kolega, pokud tedy vůbec přišel.

Paulson nesnášel svou smůlu. Došel k závěru, že v životě udělal všechno správně, ale přesto přišel o děvče, a nebyl v ničem ani zdaleka tak dobrý jako jeho otec. A tak se rozhodl, že je na čase být zlý.

Obchodák si vybrali kvůli účinku – a Hobart si vybral kino, protože chtěl zničit místo, kde od něj očekávali, že si bude na živobytí vydělávat prací.

Akci si prý vyzkoušeli třikrát nanečisto a vše si načasovali a přizpůsobili. Měli v plánu sejít se u Abercrombie & Fitch, zabarikádovat se uvnitř, vzít jako vyjednávací žetony rukojmí a zabít tolik policistů, kolik se jim podaří.

Whitehall a Paulson to skoro dokázali, ale všichni tři složili přísahu. Pokud padne jeden, padnou všichni.

Když se Hobart neukázal a kolem se stahovala policejní smyčka, Whitehall a Paulson si – podle svědků – přitukli pěstmi, vykřikli „Kurva jo!“ a obrátili zbraně proti sobě navzájem.

Většina z toho asi byla pravda, ale dalo se předpokládat, že se časem zjistí ještě víc. A nakonec o tom někdo napíše knihu a nejspíš se natočí i příšerný televizní film.

Reed by dal duši za to, aby se to nestalo.

Z úvah ho vyrušil hluk – pohřební hosté kolem vstávali. Reede cítil zahanbení, že se ztratil v myšlenkách, namísto aby dával pozor.

Vstal a počkal, dokud nosiči nevynesou rakev ven. Nedokázal si Angie představit uvnitř té bedny, a ani si ji tam představovat nechtěl. Její rodina rakev následovala – pevně semknutá, jako by se navzájem podpírali.

Zahlédl pár lidí, které teď už znal – Angiinuu kamarádku Misty a další kolegy z obchodáku. Nepřekvapilo ho, že zahlédl i Rosie, seděl vedle ní už den předtím na pohřbu sběrače nádobí Justina.

Rosie totiž posledních pár dnů trávila na pohřbech nebo v nemocničních pokojích.

Reed se držel vzadu a nechal Rosie jít. Nejspíš na další pohřeb, nebo na návštěvu některého ze zraněných, možná také zaneše jídlo někomu, kdo utrpěl ztrátu nebo se zotavoval doma.

To byla celá Rosie.

Pravý opak tří zabijáků.

Když Reed vykročil z kostela, vešel přímo do dokonalého letního odpoledne. Slunce svítilo z modré oblohy posázené měkkými bílými obláčky, tráva zářila svěží zelení, ve větvích dubu skákala veverka.

Nezdálo se to reálné.

Naproti přes ulici viděl reportéry, jak natáčejí nebo fotografují. Rád by je nenáviděl, ale copak on sám nevisel na každém slovu, které zveřejnili, každé fotce, kterou přinesli?

Přesto se odvrátil a vydal se k autu: zaparkoval o dva bloky dál. Když zaslechl, jak ho někdo volá jménem, nahrbil se v ramenou, jenom aby se nemusel obracet. Náhle mu na paži zlehka dopadla čísi ruka.

„Reede. Jsem důstojnice McVeeová.“

Tupě na ni pohlédl. Vlasy jí padaly na záda v pružném, medově blond ohonu. Na sobě měla obyčejné bílé tričko a béžové kalhoty s puky. Vypadala mladší.

„Omlouvám se, nepoznal jsem vás. Nemáte uniformu. Byla jste na pohřbu?“

„Ne. Čekala jsem venku. Volala jsem ti domů. Matka mi řekla, kde jsi.“

„Už jsem svědčil a tak. Několikrát.“

„Jsem mimo službu. Jenom se, no, snažím se osobně vyslechnout každého, koho jsem si spojila s tou nocí. Kvůli sobě. Jdeš i na hřbitov?“

„Ne, nepřipadá mi to správné. Její rodina... a podobně. Angie jsem zase tak dobře neznal. Jenom... jenom jsem se ji snažil pozvat na schůzku. Skoro jsme šli na ten samý film, na poslední představení, a... Ježíši.“

Chvějícíma se rukama si pohrával se slunečními brýlemi.

„Co se projít v parku, na chvíli se posadit a pozorovat vodu? Mně to vždycky pomůže se uklidnit.“

„Nevím. Možná. Jo, myslím, že jo.“

„Co kdybys jel se mnou, a já tě potom zavezu zpátky k autu?“

„Okay, jasně.“

Když nad tím Reed později přemýšlel, napadlo ho, proč s ní vlastně šel. Neznal ji. Byla to jen rozmazaná tvář a uniforma uvnitř všeho toho šilenství a šoku.

Ale... Zažila si to, stejně jako on.

Když nastoupil do jejího auta, mihlo se mu hlavou, že tenhle auták je ještě starší a horší než jeho – jenže o moc čistší. A pak si vzpomněl.

„Vy jste zastřelila Hobarta.“

„Ano.“

„Páni, nevyrazili vás za to, že ne?“

„Ne. Zítra se vracím do služby. Jak to zvládají vaši?“

„Jsou pořádně vyplašení, ale celkem jo.“

„A lidi z restaurace?“

„No, ti jsou na tom hůř. Byli jsme tam a všechno viděli... a pořád se to vrací, pořád to máte před očima... Ale vedou si celkem dobře. Jako Rosie – hlavní kuchařka. Dělá spoustu věcí. Chodí na pohřby, na návštěvy v nemocnicích, roznáší lidem jídlo. Pomáhá to, alespoň myslím. Nevím to jistě.“

„A co pomáhá tobě, Reede?“

„Nevím.“

Otevřeným okýnkem proudil dovnitř čerstvý vzduch – větřík od vody. Ten byl skutečný. Auta řadící se do zipu, žena tlačící před sebou po chodníku dítě v kočárku – to vše bylo skutečné.

Život jde prostě dál. A Reed je jeho součástí. Měl štěstí, že je jeho součástí.

„Často mluvím s Chazem. Kámošem z GameStopu.“

„Pamatuju si ho. Zachránil pár životů. Stejně jako ty.“

„Volal mi Bradyho táta. Chce přivést Bradyho na návštěvu, snad někdy příští týden. Říkal, že jeho ženě už je líp.“

Essie chvíli mlčela, ale – stejně jako CiCi –, věřila na pravdu a důvěru.

„Zvládne to, i když je ochrnutá. Už nikdy nebude chodit. Nejspíš tě tím nechtěl zatěžovat, ale beztak bys na to přišel.“

„Zatraceně. Zatraceně.“

Reed zaklonil hlavu, dokud nebyl znovu schopný volně dýchat. „Snažím se poslouchat hudbu, nebo hrát vzadu na dvorku basket – ale nemůžu o tom přestat číst, nebo sledovat zprávy. Nemůžu přestat.“

„Nediv se. Byl jsi součástí všeho.“

„Naši chtějí, abych za někým zašel. Tedy jako za cvokařem, chápete?“

„Dobrý nápad. Já za ním taky musím. Jsou to pravidla oddělení a mají dobrý důvod.“

Reed se zamračil. „Vy chodíte ke cvokaři?“

„Jasně. A jsem čistá – měla jsem plné právo střílet – a vracím se do služby v kanceláři. A dál docházím ke cvokaři našeho oddělení. Brzy budu zpátky v normální službě. Nevadí mi se tím propracovat. Někoho jsem zabila.“

Zaparkovala a vypnula motor. „Udělal jsem to, abych zachránila životy, včetně toho svého a svého partnera. Ale zabila jsem sedmnáctiletého kluka. Pokud bych tohle dokázala přejít bez jediné výčitky, neměla bych být polda.“

Essie vystoupila z auta a počkala na Reeda.

Chvíli se jen tak procházeli podél hřiště a po promenádě, nakonec se posadili na lavičku. Kolem s křikem kroužili rackové, voda byla modrá jako nebe.

Zátoku křižovaly čluny a Reed slyšel dětský smích. Minula je běžící žena s dokonalým tělem v elastických kraťasech a tílku. Kolem se ruku v ruce šoural pár, který vypadal starý tak tisíc let.

„Je pravda, co říkají v novinách a v televizi, že ten – ten Hobart – všem velel?“

„Spíš měl nejsilnější vůli, takže celý plán protlačil. A pokud jde o ty tři dohromady, připadá mi, že všichni byli dílky nějaké hnusné, smutné skládačky, která do sebe prostě zapadla v nejhorší možnou chvíli. O pár měsíců dřív nebo později by mezi ně Paulson nejspíš nezapadl.“

Reed věděl, co se v novinách a v televizi tvrdí o Paulsonovi, a co o něm říkali sousedé a učitelé. Jak je to příšerně šokovalo: ten chlapec nikdy neměl násilnické sklony, všem vždycky pomáhal a byl milý.

Zasraný skautík.

Právě teď Angie spouštějí pohřebáči do hrobu. Včera do hrobu spustili kluka, co si našel první letní brigádu. A kolik dalších?

„Nemyslím si, že byste mohla takhle zabíjet, prostě zabíjet lidi tak, jak to udělali oni, pokud to v sobě nemáte. Myslím tím, že možná – nejspíš – je každý schopný zabít, ale tak, jak jste to udělala vy. Aby zachránil životy, ochránil další lidi. V sebeobraně nebo jako voják. Ale to, co udělali oni, to chce, aby ve vás bylo něco jiného.“

„Nepleteš se. Myslím, že se Paulsonovi – vzhledem k jeho zázemí a rodině, dalo se mu pomoci. Jenže se ve špatnou dobu sčuchl s těmi druhými dvěma.“

Reed poslouchal tiché šplouchání vody, ptačí zpěv, čísi rádio. Uvědomil si, že po boku Essie mu svět připadá daleko reálnější.

„Jaké to bylo? Když jste ho střelila?“

„Do minulého pátku jsem ještě ze zbraně mimo střelnici nevystřelila. Byla jsem posraná strachy,“ přiznala Essie. „ale většina z toho na mě padla předtím a potom. V tu chvíli? Há-dám, že se zapojil výcvik a instinkt. Střelil mého parťáka. Viděla jsem mrtvé a umírající lidi. Zabiják po mně vystřelil, a tak jsem prostě udělala to, k čemu mě vycvičili. Odstranila jsem hrozbu... Můj parťák – koupil to, ale nebyl vážně zraněný. Na toaletách jsme potom objevili jednu holku – ona první volala na devět-jedna-jedna.“

„To je ta, no... Simone Knoxová.“

„Přesně. Znáš ji?“

„Ne, jenom... jak už jsem říkal, pořád sleduju zprávy. Pamatuju si její jméno.“

„Jste v jednom klubu. Taky zachránila životy. Zachovala si chladnou hlavu, schovala se, zavolala policii. Já a Barry – můj parťák – jsme náhodou byli venku na parkovišti.“

„To jsem taky četl. Přišli jste tam hned.“

„Vypadá to, že Simonin hovor přišel asi minutku, možná dvě potom, co Hobart prošel bezpečnostními dveřmi, co je nechal nezamčené. Simone ztratila ten večer kamarádka a druhá kamarádka se pořád zotavuje v nemocnici.“

„Mluvila jste i s ní?“

„S ní, s její kamarádkou Mi, s Bradym a jeho tátou.“ Essie s povzdechem zvedla tvář ke slunci. „Pomáhá mi to, a ráda sama sebe přesvědčuju, že to možná pomáhá i jim.“

„Proč jste se dala k policajtům?“

„V tu dobu mi to přišlo jako dobrý nápad.“ Usmála se a s dalším povzdechnutím se zahleděla přes vodu. „Mám ráda pořádek. Věřím v zákon, ale právě ta kombinace je to, co na mě funguje. Hodím se na to. Pravidla a postupy, snaha pomáhat lidem. Nikdy jsem si sama sebe nepředstavovala v takové situaci

jako v pátek, ale teď už vím, že se přes to dokážu dostat. Dokážu odvést svou práci.“

„Jak jste se k poldům dostala?“

Obrátila k němu hlavu a tázavě zvedla obočí. „Máš zájem?“

„Možná. Ne. Jo,“ uvědomil si Reed. „Jo, mám. Nikdy jsem moc nepřemýšlel nad tím, co bych chtěl dělat. Prostě jsem si jenom chtěl najít práci. Na vejšce se mi líbí. Mám dobré známky, ale prostě mi vyhovuje, že tam můžu být, a tak jsem zase tak moc nepřemýšlel nad tím, co bude, až odtamtud vypadnu. Řekl jsem Bradymu, že čekáme na hodné chlapy, protože přesně to jsme dělali. Takže jo, rád bych věděl, jak se můžu stát poldou.“

Než Essie odvezla Reeda zpátky k jeho autu, měl Reed poprvé v životě plán. Byl vykován ze smrti, ale Reed si dokázal představit, že z něj vyrůstá jeho život.

Seleena McMullenová měla ambice a kuřácký zlovyk. Právě její ambice stát se slavnou internetovou bloggerkou ji dostala během pohřbu do kostela. Jako reportérku Hot Scoops s poněkud rozporuplnou reputací ji tisk a reportéři pro živé vysílání shromáždění venku příliš nebrali.

Nevadilo jí to. Jednoho dne bude slavnější než oni všichni dohromady.

Přístup i ambice si vybuodovala už na střední a vysoké škole. Nikdy nepochybovala o tom, že je chytřejší než její vrstevníci – a klidně jim to dávala najevo.

Pokud to znamenalo, že nebude mít žádné skutečné přátele, tak co? Měla klienty. Za to, že jí pomohl vyšlapat si svou cestičku, vděčila Jimmy Rodgersovi z osmáku. Tím, že předstíral, že ji má rád, a tvrdil jí, že je krásná – to všechno proto, aby za něj dělala domácí úkoly, zatímco on se jí za zády posmíval – jí poskytl impulz k nastartování jejího podnikání.

Stále brala zakázky na domácí úkoly, ale za poplatek.

Když maturovala, měla už uloženou slušnou sumičku, a během vysoké školy ji ještě rozmnožila.

Hned po vysoké, s ještě mokrým diplomem v ruce, si našla práci v Portlandském deníku. Dlouho tam nevydržela. Šéfredaktora i kolegy považovala za idioty, a taktem se rozhodně nezatežovala.

Stále však viděla budoucnost v internetu, a tak se ve čtyřia dvaceti přisála k Hot Scoops. Pracovala hlavně z domu, a protože svou současnou pozici nepovažovala za nic víc než jen odrazový můstek k vlastním stránkám, ke svému vlastnímu úspěšnému blogu, tolerovala i zásahy šéfredaktora a úkoly, co stály za houby.

A pak jí spadl do klína masakr v DownEastském obchodním centru.

Několik vteřin před tím, než byly vypáleny první výstřely, vešla do obchodáku s úmyslem koupit si nové běžecké boty. Viděla jednoho ze střelců – později identifikovaného jako Devon Lawrence Paulson – při jeho krvavém řádění, a tak se příkrčila za mapou obchodáku a přitom vytahovala foťák a diktafon.

Byla první ze všech novin, sítí, stránek i reportérů.

V návaznosti na to pak sledovala oběti, rodinné příslušníky a nemocniční personál. Uplatila jednoho sanitáře a zajistila si tak přístup do nemocnice na dost dlouho, aby získala pár fotek pacientů: dokonce vklouzla do pokoje jednoho z nich poté, co ho přeložili z JIP.

Diktafon v její kapse zachytil část rozhovoru mezi Mi-Hi Jungovou a – bonus – Simone Knoxovou, což stačilo k rozvinutí dalšího příběhu.

Podle svých výpočtů už potřebovala jen pár dalších, aby konečně pokročila v kariéře dál. Nabídky už měla.

A kuřácky zlovyk jí teď přihrál do cesty další příběh.

Poodstoupila od ostatních reportérů, aby si zapálila, a přešla o půl bloku dál, kde se opřela o strom, kouřila a přemýšlela. Potom, co skončil obřad v kostele, sice mohla zamířit na hřbitov, ale kolik kliků jí přinesou další obrázky lidí oblečených v černé?

No, někdo by třeba mohl omdlít – jako matka toho mrtvého kluka o den dřív. Jenomže tohle všechno už tady bylo.

Čas dát si další jídlo na účet střelců, rozhodla se, a už už se vydala k autu, když si všimla té policajtky.

Důstojnice McVeeová, pomyslela si, a opatrně strom obešla. Už se párkrát pokusila McVeeovou zaškatulkovat – mladá důstojnice, která střelila a zabila Johna Jeffersona Hobarta, působila na prokliky jako magnet. McVeeová nebyla právě spolupracující typ, vyhýbala se hejnu reportérů a kamer, ale – právě teď řečená policistka zřejmě na něco čekala.

Zajímavé, pomyslela si Seleena, a rozhodla se čekat s ní.

Objevila se rakev, a tak Seleena pořídila pár záběrů objektivem s dlouhým ohniskem – jen pro případ, že by se už nic lepšího neobjevilo. Sledovala, jak se McVeeová pohnula, a všimla si další cenné kořisti.

Reed Quartermaine – náctiletý ochránce děcka toho hasiče, děcka, jehož matka to koupila přímo do páteře.

Seleena pořídila pár dalších záběrů: jak ti dva spolu mluví, jak se spolu procházejí, a nakonec jak nastupují do policistčina auta. A zatímco ostatní zamířili na hřbitov, Seleena se rozběhla ke svému autu.

Dvakrát je málem ztratila, ale brala to spíš jako štěstí. Kdyby se zdálo, že je sleduje, mohla by si jí ta policajtky všimnout.

Zatímco si v hlavě promítala možné podoby článku, zaparkovala o pěkný kus dál a z auta pozorovala, jak se její kořist usadila na lavičce.

Spokojená s investicí, kterou vložila do nákupu objektivu, se k nim vydala, co nejbliž si troufla. Byla prostě jen dalším člověkem, který si nenuceně fotil zátoku a loďky.

Možná se sice nedostala dost blízko, aby slyšela, o čem si povídají – policajtky s ní mluvit nebude – ale když fotky rámovala, měla už titulek.

Během dalšího rockpointského dne plného bolesti smrt sjednocuje hrdiny masakru z DownEastského obchodního centra.

Ach ano, ten další krok se už blíží.

Kapitola pátá

O tři roky později

Simone se převalila do sedu a štouchla do muže, s nímž sdílela postel.

„Měl bys jít.“

Zamručel.

Znala jeho jméno, dokonce věděla, proč se s ním rozhodla spát. Vypadal v dobré kondici a prostě chtěl totéž, co ona.

Navíc měl zajímavou tvář, tak trochu jakoby oprýskanou a ostře řezanou. V duchu ho viděla jako moderního Billyho Kida, drsného štvance z Divokého západu.

Simone chvíli trvalo, než si zvykla na myšlenku, že známosti na jednu noc mají určitou a nepopiratelnou výhodu proti dramatům a nepříjemnostem trvalého vztahu – nebo toho, co se za něj vydávalo.

A netrvalo jí dlouho uvědomit si, že bezprostředně po nich následuje ohromná nuda.

Chlapík, jmenoval se Ansel, se oblékl v tlumeném světle lampy za oknem. Závěsy nezatáhla – proč se obtěžovat?

Ráda se dívala na New York, a nevadilo jí, jestliže se část New Yorku na oplátku dívala na ni.

„Líbilo se mi to,“ řekl Anselm.

„Mě taky,“ odpověděla Simone a myslela to dost upřímně.

„Zavolám ti.“

„Super.“ Možná to udělá, možná taky ne. Tak či tak na tom nezáleželo.

Protože se neobtěžovala vstát, vyprovodil se ven sám.